

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 112

Dijous, 19 de desembre de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 72, quarta i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de mesures fiscals i administratives (tram. 200-00073/06) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 72.4

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers d'Economia i Finances, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de mesures fiscals i administratives (tram. 200-00073/06)

Comencem el 22 punt de l'ordre del dia –es reprèn la sessió–, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i administratives. D'acord amb l'article 101, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la finalitat de complementar les disposicions que, amb caràcter estrictament pressupostari, s'inclouen en el Projecte de llei de pressupostos, i d'acord amb els diferents pronunciaments del Tribunal Constitucional sobre el contingut d'aquestes lleis, i com a eina per al compliment dels objectius de política econòmica, es fa necessària l'adopció de determinades mesures legislatives de diferent naturalesa que coadjuven el compliment d'aquests objectius.

És per això que, des de fa sis anys, en concret, des de l'any 97, el Govern de la Generalitat ha presentat, de manera acompanyada amb els pressupostos de la Generalitat davant d'aquest Parlament, un projecte de llei de mesures fiscals i administratives. Els eixos definidors d'aquest Projecte de llei es podrien sintetitzar o es podrien destacar en quatre aspectes, tot i que hi ha moltes més regulacions puntuals. Però podríem destacar-ne quatre, a les quals vull fer referència d'una manera, doncs, més important.

En primer lloc, el títol primer del Projecte de llei, que recull, doncs, en els primers cinc capítols, un conjunt de mesures de naturalesa fiscal. Es tracta, per primera vegada, des de l'aprovació del nou marc de finançament autonòmic per a les comunitats autònomes, que la Generalitat de Catalunya fa ús de les àmplies competències normatives que se li reconeixen per poder exercir, doncs, la capacitat normativa en matèria de tributs.

El que es planteja en aquesta disposició és aprofitar la major capacitat normativa i la major sobirania que té aquest Parlament per regular les obligacions tributàries dels ciutadans de Catalunya. El model de finançament tenia a part de la bondat de poder proporcionar i

dotar de més recursos la de dotar de major capacitat en la línia de poder regular els impostos que els ciutadans de Catalunya han d'aportar.

En aquest sentit, la proposta que el Govern fa, doncs, planteja un conjunt de rectificacions en l'àmbit de la imposició directa –és a dir, que fan referència a l'impost sobre la renda de les persones físiques i a l'impost sobre successions i donacions– com també una sèrie de revisions en l'àmbit de la imposició indirecta –l'impost sobre transmissions patrimonials i el d'actes jurídics documentats. Tot això sens perjudici de la normativa que, en relació amb els tributs propis de la Generalitat de Catalunya, es fa ús en aquest mateix projecte.

Les novetats més destacables, per les incidències que es poden produir en els àmbits dels impostos, serien les que incideixen en la renda de les persones físiques, també en l'impost de successions i donacions i en el de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Aquestes mesures es plantegen, sobretot, en l'àmbit dels beneficis fiscals; és a dir, en la reducció de la pressió fiscal. És a dir, en aquesta ocasió el Govern de la Generalitat proposa al Parlament una revisió selectiva de la fiscalitat per abaixar els impostos als ciutadans de Catalunya.

En quins àmbits s'abaixen aquests impostos? Doncs, es prioritzen uns determinats col·lectius, socialment, que són els joves de menys de trenta-dos anys; les famílies amb fills; les persones que tenen disminucions físiques i psíquiques; les persones que estiguin en situació d'aturats o bé la gent gran de més de seixanta-cinc anys. En l'àmbit temàtic, no en els grups socials, la principal, doncs, finalitat d'aquestes disposicions i d'aquestes revisions va dirigida a l'habitatge i a l'educació. En l'àmbit de l'habitatge i en l'àmbit de l'educació hi van les dues naturaleses on incideixen les revisions selectives d'aquestes normes fiscals.

En aquest sentit, el punt més determinant –el de la forma en termes esmentats– es concreta en l'impost sobre la renda pel que fa a la deducció en relació amb l'habitatge. S'introdueix, per primera vegada, una novetat que és una nova deducció en la quota de l'impost de la renda de les persones físiques, en el tram autonòmic de Catalunya, s'hi inclou una deducció pel lloguer dels habitatges. Aquesta deducció era inicialment en el Projecte de llei d'un 5%, amb un màxim de 300 euros anuals, i en el tràmit parlamentari, via esmenes, conjuntament amb el Partit Popular, s'ha incrementat aquesta deducció del 5 fins al 10%, passant, doncs, del límit de 300 euros anuals a 600 euros anuals, en el supòsit de família nombrosa.

És a dir, donant, en aquest sentit, compliment a una resolució d'aquest Parlament en què indicava, el Govern, que introduís la deducció en l'habitatge fins al límit dels 600 euros anuals. Bé, doncs, no s'ha fet amb caràcter general per a tothom, sinó que s'ha fet específicament per a un col·lectiu que són les famílies nombroses. I, amb caràcter general, es manté la deducció d'un 10% fins al màxim de 300 euros anuals. Això..., per a tothom, per a tothom, no, per als col·lectius que es prioritza socialment. És a dir, per a les persones que tinguin menys de trenta-dos anys; per a les persones que tinguin condicions d'atur amb un mínim de 183 dies

l'any; que es tracti de persones amb un grau de minusvalidesa igual o superior a seixanta-cinc graus i que siguin persones, doncs, amb més de seixanta-cinc anys, en condició i en situació de viduïtat.

La segona novetat en matèria d'habitatge fa referència ja a les deduccions per a la inversió en l'adquisició habitual de l'habitatge. En aquest sentit, doncs, s'han introduït, també, unes revisions selectives de les deduccions per a les inversions amb adquisició d'habitatge habitual, en el sentit que, doncs, amb caràcter general es redueix puntualment la deducció i s'incrementen les deduccions aplicables en els col·lectius a què abans he fet esment; és a dir, les persones de menys de trenta-dos anys, les famílies amb fills, les persones amb disminució física i psíquica i els aturats de Catalunya tindran una deducció per a inversió en accés a l'habitatge més elevada que a la resta de l'Estat.

Finalment, en tercer lloc, també, s'incorpora una deducció per a les quantitats donades als fills i descendents per a l'adquisició d'habitatge habitual. Evidentment, topada amb uns límits de renda i amb uns límits de quantia.

En matèria d'ensenyament, s'introdueix la deducció per pagament d'interessos de préstec per als estudis universitaris de tercer cicle.

Pel que fa a l'impost sobre successions i donacions es redueix tota la tarifa de l'impost un 3% i s'abaixa un 3% la tarifa de tot l'impost. S'incrementen les reduccions, pel que fa al grup primer, és a dir, als subjectes passius que tinguin el caràcter de descendents i als fills adoptats menors de vint-i-un anys.

En segon lloc, les deduccions en la quota de l'impost fins al 80% de les quantitats donades pels descendents als fills i descendents per a l'adquisició d'habitatge habitual, sempre que aquests tinguin menys de trenta-dos anys i la seva base imposable no sigui superior a 30.000 euros i fins a un límit quantitatiu global dels 18.000 euros. És a dir, no es poden deduir totes les quantitats que es vulgui, sinó només fins a 18.000 euros i sempre que la renda, la base imposable del destinatari, no superi la xifra de 30.000 euros, és a dir, 5 milions de pessetes. Per tant, hem topat en les rendes mitjanes altes la possibilitat de deduir, en aquest sentit, el 80% de les quantitats donades d'un pare a un fill per a l'adquisició de l'habitatge, i està limitat només a les rendes mitjanes baixes.

Pel que fa a l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, l'aplicació d'un tipus d'un 5%, més reduït que, en general és el 7%, com saben, es baixa del 7 al 5% l'aplicació de l'impost quan es tracta, doncs..., quan l'immoble ha estat un immoble..., el que se'n diu normalment en règim de segona mà, que és en el que està gravada la imposició de transmissions patrimonials. Aquesta reducció del 7 al 5% s'aplica també a les persones que tenen menys de trenta-dos anys i a les persones que tenen famílies nombroses amb fills.

Les altres alternatives que s'han posat en el debat d'aquest Projecte de llei que el Govern ha plantejat, doncs, plantegen algunes discussions que seran contrastades en el debat dels portaveus. No obstant, voldria

assenyalar, doncs, que un dels plantejaments alternatius que es fan en l'àmbit de les deduccions per al lloguer de l'habitatge habitual, doncs, fa referència a la iniciativa que ha presentat el Grup Socialista –no només en aquestes esmenes sinó en altres tràmits– en una deducció única de 600 euros anuals per a tots els contribuents.

Si apliquéssim una deducció, avui, general i horitzontal per a tots els contribuents de 600 euros anuals, en concepte de deducció per a lloguer, doncs..., i no discriminar positivament els sectors que el Govern discrimina positivament –com a opció alternativa– ens trobaríem probablement que aquest criteri d'universalitzar la deducció podia tenir un efecte contrari al desitjat, perquè llavors causaríem una baixada general, diguem-ne, de l'impacte fiscal, la qual cosa crearia un increment dels lloguers globalitzat i generalitzat. És molt millor entrar, llavors, a discriminar positivament determinats col·lectius, perquè llavors evites els impactes, diguem-ne, d'una puja dels lloguers generalitzada.

No obstant, repeteixo, això segur que serà discutit i contrastat en les diverses intervencions dels portaveus.

Finalment, en l'àmbit tributari, per destacar les coses més essencials, hi ha un paquet de disposicions per lluitar contra el frau. Es crea una escala de tècnics de la Hisenda de la Generalitat de Catalunya, s'estableixen, doncs, deures formals de tramesa o aportació d'informació per a determinades, diguem-ne, realitats i circumstàncies –les cases de subhastes, els subjectes passius de l'impost sobre successions i donacions en relació amb els comptes dels causants– o s'estableixen, diguem-ne, criteris també d'obligacions formals d'informació per tal, doncs, de regular i controlar d'una manera més concreta totes les transmissions d'establiments amb vendes minoristes en determinats processos.

La previsió de la regulació de la transmissió per via telemàtica també és una altra novetat que contempli aquestes disposicions, per, també, garantir en aquests procediments un major control i una major eficàcia en la lluita contra el frau. I, també, finalment, una regulació dels acords previs en les valoracions que són vinculants. I, una previsió de l'aprovació de nous models de contractes de lloguer d'immobles per també tenir un cert control més efectiu de tota l'activitat vinculada als contractes de lloguer d'immobles.

Deixant, doncs, les novetats i els comentaris més importants en l'àmbit fiscal, voldria entrar en un segon capítol de les disposicions a aquesta Llei de mesures, que fan referència a la regulació o a la modificació de la Llei de caixes d'estalvi. Pel que fa, doncs, a aquesta matèria, voldria indicar, en primer lloc, que aquesta regulació, doncs, es proposa al Parlament com a conseqüència de la Llei estatal de mesures de reforma del sistema financer que regula i modifica la Llei de caixes d'estalvi de Catalunya.

La primera qüestió que voldria recordar és que, en tot moment, doncs, el Govern de la Generalitat ha defensat les competències de la Generalitat de Catalunya i, insistentment, ha defensat les competències d'aquest Parlament perquè no es debiliti la seva capacitat normativa per poder regular aquesta matèria. I això s'ha aconseguit. S'ha aconseguit garantir la capacitat normativa

que aquest Parlament té en matèria de caixes d'estalvi, en alguns punts que podria semblar que vulneraven aquesta capacitat normativa.

En segon lloc, vull també esmentar que la Llei estatal de mesures de reforma del sistema financer ve a reconèixer la bondat del model català en matèria de caixes. És a dir, el model que avui hi ha a Catalunya en matèria de caixes és un bon model. És un bon model que se'ns reconeix en l'àmbit, ara, de la resta de l'Estat. Totes les modificacions, o gairebé totes les modificacions que s'estan introduint en aquests moments, s'han introduït en la Llei bàsica de l'Estat i que s'estan introduint en les lleis que s'estan reformant en l'àmbit de les comunitats autònomes van totes en la direcció del contingut de la Llei de Catalunya. I, en aquest sentit, això s'ha de saber. El nostre model, el model que hi ha a Catalunya sobre regulació de les caixes d'estalvi és un bon model i és un model que està sent imitat i està sent reproduït per altres comunitats autònomes i per l'àmbit de l'Estat globalment, també.

Fent ús, doncs, de les competències que s'han preservat i s'han... diguem-ne..., s'han defensat i s'han preservat, doncs, en matèria de caixes d'estalvi, pel que fa a un aspecte molt concret, que és la limitació d'edat per a l'accés als òrgans de govern d'aquestes entitats financeres, doncs, és el que ha portat el Govern a prendre la iniciativa i portar en aquest Parlament una modificació puntual. Això mateix és el que ha fet també el principal Grup de l'oposició. El Partit Socialista, el dia 15 d'octubre, també pren la iniciativa legislativa de modificar un aspecte, només, concret, tan sols un aspecte concret, de la Llei de caixes, que és el que fa referència també al tema de l'edat dels membres dels òrgans de govern.

No s'ha presentat, tampoc, una regulació general ni s'han introduït altres aspectes. Per tant, això vol dir que el principal Grup de l'oposició, en aquesta matèria, al que ve és a reafirmar que el nou model, el model que avui tenim, en aquests moments, en matèria de caixes és un bon model i no requereix tampoc alteracions i canvis substantius en altres aspectes. I tan sols planteja l'oportunitat de revisar el tema concret de l'edat d'accés de les persones en els òrgans de govern.

Aquest ha estat també l'únic motiu, l'única finalitat que ha tingut la iniciativa que també ha presentat el Govern de la Generalitat.

No és així, en canvi, en les propostes que han fet altres grups de la cambra. Altres grups de l'oposició, per exemple, el Grup d'Esquerra Republicana el que fa és trencar l'actual model de caixes i hi introdueix tota una sèrie d'elements nous que porten cap a un model diferent, més intervingut, més, doncs, vinculat a les institucions polítiques i públiques. És un criteri respectable, com un altre, però trenca l'actual model. El fet, només, que aquest Parlament nomeni els mateixos consellers dels òrgans de govern de les caixes és una novetat prou important d'ingerència i d'intervenció d'una institució política en uns òrgans de govern de les institucions financeres. Per tant, ja denota una visió diferent del model que avui té, en aquests moments, Catalunya i que el Govern de la Generalitat, i Convergència i Unió, doncs, ha preservat amb molt rigor durant tots aquests anys i

també el principal Grup de l'oposició també ha preservat i s'ha ratificat en aquest mateix sentit en constatar en una modificació de la Llei que tan sols planteja l'oportunitat de revisar un aspecte, que és el tema de l'edat com a criteri d'accés.

Què es planteja en el Projecte de Llei? Què proposa el Govern en aquest Parlament, en aquesta qüestió? El que proposa el Govern és tornar a les essències de la Llei de caixes pròpies de Catalunya. És a dir, la Llei bàsica estatal planteja el límit de setanta anys com un límit, doncs, d'accés als òrgans de govern.

En aquest sentit, la Llei de caixes tenia cedida aquesta capacitat en els propis estatuts de les caixes de Catalunya. Per tant, el Govern torna a posar en aquest mateix punt –la hi torna a posar– la capacitat de definició del límit d'edat d'accés a les pròpies entitats financeres.

No obstant, hi ha l'excepció que si aquestes no fan ús de la seva capacitat per determinar el límit d'edat per accedir en els seus òrgans de govern, doncs, el criteri que preval és el de setanta anys. És a dir, és una segona, diguem-ne..., derivada d'una limitació d'edat que, en el cas que no es faci ús per part de les institucions financeres de la seva pròpia capacitat, que sí, ara se li torna a reconèixer, per poder, via estatuts, determinar l'edat d'accés, llavors l'edat que s'aplica és els setanta anys.

No obstant, en el principi de la voluntat del Govern central en la presentació de la revisió de la Llei de caixes hi anava l'esperit de voler generar un procés de renovació en els òrgans de govern de les caixes. Aquesta línia de renovació dels òrgans de govern de les caixes és compartida, també, pel Govern de la Generalitat de Catalunya. És bo i és saludable que les entitats financeres tinguin en el seu marc normatiu uns mecanismes que permetin la seva renovació en uns terminis de temps. Aquesta finalitat de la necessària renovació, doncs, és la que ens porta a proposar en el Parlament un criteri nou, no incorporat fins ara a la Llei de caixes, que és el límit de vint anys com a límit màxim per poder exercir, doncs, les responsabilitats com a membres de l'Assemblea General i abocar-los al Consell d'Administració, la qual cosa també afecta els presidents d'aquests consells d'administració.

Vint anys ens sembla un període suficient, suficientment raonable. I, en aquest sentit, ens sembla, doncs, lògic posar un criteri màxim de necessitat d'un topall per no fer vitalícia la permanència en els òrgans de govern de les entitats financeres.

Vint anys ens ha semblat un termini prou ample i prou lògic en el marc, doncs, de l'ordenament legal a Catalunya. I, en aquest sentit, una vegada més, la Generalitat de Catalunya pren la iniciativa –i aquest Parlament tindrà l'oportunitat de ratificar-ho o de debatre-ho–, doncs, d'un nou criteri, que no existeix en aquests moments en el marc general de les caixes a l'Estat espanyol, i que posem un límit màxim de permanència en els òrgans de govern de les caixes.

Ens sembla que és un criteri correcte, un criteri, diguem-ne, raonable, objectiu, per altra banda, prou ample com per permetre estabilitat alhora que renovació en aquest marc de límit que establim.

Llevat d'això es fan algunes adaptacions molt puntuals, com a conseqüència de la Llei bàsica de l'Estat, i és situar el límit màxim de la representació de les administracions públiques en els òrgans de govern en el 50% i no en el 51, com estableix la Llei de caixes, pel que fa estrictament en aquelles caixes que són de titularitat o de naturalesa fundacional vinculada a les diputacions, que són tres caixes a Catalunya. I que, en aquest sentit, la Llei de caixes catalana permet que en els seus òrgans de govern, el Consell d'Administració, fins al 51% puguin, doncs, detectar la representativitat pública, sumant-la a les diputacions més les dels altres òrgans de naturalesa pública. La Llei bàsica de l'Estat xifra, doncs, fixa aquest criteri màxim en el 50, i lògicament adaptem aquest percentatge del 51 en el 50.

Llevat d'aquestes tres observacions que he fet, el Govern ratifica la seva voluntat de mantenir el període màxim del nomenament dels consellers en quatre anys. La Llei bàsica de l'Estat permet l'opció que es pugui optar per a un període de cinc o de sis anys. I ens sembla que, en aquests moments, per no introduir més inestabilitat o més procés de convulsió en els òrgans de govern de les caixes, ens sembla raonable i prudent mantenir els quatre anys, avui vigents, i no afegir-li més, diguem-ne, revisions i més alteracions en aquests moments.

En nom, doncs, d'aquesta voluntat política de mantenir l'estabilitat en les entitats, ens sembla oportú l'objectiu de mantenir quatre anys com a període de duració dels mandats dels consellers. Totes aquestes disposicions puntuals són les que, d'alguna manera, doncs, coment de manera ràpida als objectes de..., en fi, d'explicitar-los a vostès, la finalitat que ha portat al Govern de la Generalitat de regular aquestes matèries.

Voldria només fer, finalment, en aquest capítol una referència breu i ràpida a les opcions que he pogut conèixer de les alternatives que fa uns dies també aquest Parlament va discutir en aquesta mateixa matèria, que es van proposar diverses iniciatives legislatives també en aquest camp. A la mateixa iniciativa, doncs, legislativa de regular un límit d'edat de jubilació en els setanta-set anys, que presentava, doncs, el Partit Socialista, el Grup Parlamentari Socialista, vull fer-hi només una observació: a la Llei bàsica de l'Estat no s'estableix un límit de jubilació o un límit màxim d'edat. Aquesta regulació no és la que..., la Llei bàsica de l'Estat no diu res en quant a una edat màxima de jubilació. Només introdueix un concepte que és un requisit d'elegibilitat; un requisit nou d'elegibilitat que és que ningú pot accedir a una elecció per ser membres de l'assemblea o membres d'un consell d'administració si té més de setanta anys. No és una edat de jubilació. Un pot, doncs, jubilar-se a partir d'aquest criteri; si no té setanta anys, doncs, es pot presentar a una elecció per ser membre d'una assemblea d'una entitat de caixes d'estalvis, i hi pot durar els quatre anys, i pot arribar, doncs, fins als setanta-quatre o als setanta-cinc anys.

En aquest sentit, voldria fer una observació: la regulació que proposa el Grup Socialista regula l'edat de jubilació, no regula el requisit d'inelegibilitat. I la Llei bàsica estatal el que ens diu en aquests moments és que aquest Parlament, si legisla un criteri diferent d'edat

d'inelegibilitat, prevaldrà l'opinió d'aquest Parlament. I no era aquest el sentit de la redacció que el Grup Socialista plantejava. Per tant, no regulava, la proposta socialista, cap edat d'inelegibilitat. Per tant, d'aprovar-se la seva iniciativa s'hauria aplicat la Llei bàsica estatal a Catalunya, cosa que el Govern no ho veu així i no creu lògic que s'hagi de fer així. Per això la proposta que ha fet el Govern és correcta, és legislar l'edat d'inelegibilitat, i, en tot cas, deixar que siguin els estatuts de les caixes les que fixin alguna edat de jubilació.

Per tant, amb això tan sols surto al pas que la proposta legislativa del Grup Socialista està tècnicament mal feta i, jurídicament, incorrecte. I, en aquest sentit, d'acceptar-se, doncs, hauria portat a una confusió: a Catalunya s'hauria aplicat la Llei bàsica de l'Estat, cosa que no és la voluntat ni del mateix Grup Socialista –estic segur que no.

Vull fer referència, ara, a una altra tercera matèria de la Llei de mesures, que és la que fa referència a les mutualitats, no?

En aquest sentit, els voldria, doncs, purament, indicar que la regulació que es contempla en aquest capítol fa referència a una disposició breu i puntual per tal de procedir a una modificació i a una renovació, també, dels membres de govern de les mutualitats. Concretament es planteja la necessitat de renovar l'Assemblea de Compromissaris, establint com a únic procediment per a la designació de compromissaris el sorteig davant de notari. És a dir, què es fa aquí? S'agafa el mateix sistema que avui s'aplica per a les caixes d'estalvi i s'introdueix a les mutualitats d'una certa mida, les mutualitats d'un cert volum de mutualistes. El sistema de renovació de la seva Assemblea serà exactament el mateix: un sorteig davant de notari. D'aquesta manera, doncs, renovarem els òrgans de les assemblees de les mutualitats i permetrem un sanejament i una, diguem-ne, millor representativitat d'aquestes assemblees, de les seves institucions, no?

Aquest règim, doncs, ens permetrà que, a partir d'aquí, tota la futura, diguem-ne, adaptació dels estatuts que hauran de fer les mutualitats, d'acord amb la Llei de mutualitats que està a punt d'entrar en aquest Parlament, doncs..., en aquest sentit, les mutualitats analitzaran l'adaptació dels seus futurs estatuts sobre unes assemblees renovades, eh?, i renovades prèviament a l'aprovació de la Llei, per tal que no ens trobéssim que quan surt la Llei les assemblees de les mutualitats no hagin pogut procedir a les seves renovacions i l'adaptació dels seus estatuts es faci encara amb uns, diguem-ne, règims anteriors.

Per tant, el fet que s'incorporin en aquesta Llei d'acompanyament només té l'explicació de facilitar a les mutualitats la renovació amb el mateix criteri que avui s'utilitza per a les caixes d'estalvi, per tal de facilitar l'adaptació posterior als seus estatuts a la nova Llei que aquest Parlament elaborarà.

Una altra qüestió que voldria, doncs, ressenyar és la mesura i la disposició que fa referència a la línia 9, que ha estat potser en algun aspecte, doncs, més controvertida i potser, doncs, més qüestionada per alguns grups.

Amb relació al sector ferroviari, doncs, vull destacar la puntual modificació respecte de l'ens d'Infraestructures Ferroviàries de Catalunya amb l'única finalitat d'aconseguir un finançament amb termes de mercat més favorable per als interessos de l'ens i, consegüentment, per al sector públic de la Generalitat de Catalunya.

La referència a la línia 9 del metro de Barcelona s'adapta, degut a les exigències derivades del dret comunitari, en particular en relació amb l'endeutament del sector públic, que obliga les normes SEC 95, que ens obliga a haver, doncs, d'adaptar-nos a aquestes normes quan es fa ús dels sistemes de finançament a llarg termini per poder finançar les infraestructures públiques, i, en aquest cas, infraestructures ferroviàries.

No té més que aquesta finalitat. No planteja, la disposició, doncs, obrir una privatització de la línia 9 de metro. No és aquest l'objectiu que té el Govern de Catalunya. No és aquesta la finalitat que persegueix el Govern de Catalunya. L'altre dia, fa pocs dies, el president de la Generalitat s'expressava també en aquesta mateixa, diguem-ne, direcció. I també, doncs, expressava la voluntat que els actuals operadors que estan gestionant el metro, a Barcelona, puguin ser els operadors que puguin, doncs, gestionar i administrar aquesta línia 9 de metro. Però això no treu que l'adjudicació es pugui fer en règims concursals per tal d'optimitzar les condicions i poder, doncs, també optimitzar en termes de mercat el cost i el finançament que aquesta gestió d'aquest servei ha de tenir en el futur.

Per tant, ho repeteixo, en aquest sentit no té la finalitat, doncs, aquesta disposició, de generar cap dinàmica de privatització de la línia 9 de metro, cap ni una. Tant és així que sé –i el Govern la coneix– la voluntat que té el Grup de Convergència i Unió d'oferir una transaccional en aquest sentit, per tal de permetre, d'una manera molt clara, doncs, que en la Llei es reculli la possibilitat que els actuals operadors puguin també ser els operadors receptors d'aquesta gestió de la prestació de servei. Una esmena que, previsiblement, els portaveus dels grups ja n'hauran parlat, i que el Govern veu absolutament, doncs, molt lògicament i bé..., en cas que pugui ser possible arribar a una entesa, doncs, serà molt ben entesa també pel Govern, el fet de recollir en la Llei i en la mateixa Llei la possibilitat d'aquesta opció.

Una altra matèria que voldria, doncs, explicitar és la que fa referència a la Llei en tot el tema del tercer sector. La Llei d'acompanyament recull un conjunt de mesures encaminades a ajudar a les entitats, doncs, a les ONG i a les entitats sense ànim de lucre i a les entitats que presten serveis en aquest àmbit social.

El Govern reconeix la importància que estan prestant a la societat catalana, en aquest sentit, aquestes entitats, i per facilitar el finançament i l'administració d'aquestes, planteja tres correccions, tres revisions. En primer lloc, s'autoritza als departaments de la Generalitat de Catalunya a fer convocatòries de subvencions plurianuals fins a tres anys. D'aquesta manera se supera la rigidesa actual que obliga anualment a fer tota la tramitació administrativa a entitats que tenen una col·laboració continuada i permanent. D'aquesta forma s'estableix,

també, paral·lelament un sistema de pagament nou per a aquestes entitats que accediran a concursos plurianuals de forma que percebran, diguem-ne, els recursos de forma mensual dintre d'uns criteris de seguiment i de comprovació semestrals.

Per tant, introduïm aquí unes novetats important per a aquests sectors, que són: concursos plurianuals a tres anys, mecanismes de pagament mensuals, revisions semestrals i liquidacions del 5% de la quantitat assignada al final dels períodes. Això ha estat, en aquest sentit, molt ben vist i molt valorat per les entitats del tercer sector. I, a aquests efectes i per poder, doncs, fer el seguiment d'aquestes novetats, s'introdueix una comissió que permetrà fer l'anàlisi del seguiment d'aquest nou marc d'assignació de recursos.

D'altra banda, el Govern català, doncs, també, per fomentar els objectius socials en els procediments de la contractació pública, proposa en aquest Parlament una novetat pionera; una novetat pionera en el dret i en l'ordenament legal avui vigent a la Unió Europea. No hi ha cap país de la Unió Europea que ja hagi introduït aquestes disposicions, doncs és el que se'n diu la «clàusula social»; és a dir, el fet d'admetre, doncs, per llei unes obligacions de reserva en els concursos de contractació que es pugui fer per determinats serveis que presten, doncs, les entitats que poden ser qualificades de centres d'inserció laboral per a disminuïts o entitats sense ànim de lucre, o entitats, doncs, que administren persones amb risc d'exclusió social, doncs, hi haurà una reserva fins a un 20% en els procediments de contractació pública; no totes, sinó en els contractes menors o de procediment negociat.

En aquests contractes menors i de procediment negociat hi haurà..., hi ha, es proposa en la Llei una reserva fins a un 20% que pugui anar destinat en aquest col·lectiu. Així mateix, la Llei –i vaig acabant, senyor president– crea l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, que és una altra novetat. En aquest sentit, l'Agència tindrà un pressupost –com vostès ja saben que s'ha aprovat– de 24,5 milions d'euros, que suposa un increment de previsió respecte a l'any 2002 del 14%, recollint moltes de les voluntats expressades en moltes ocasions pels grups d'aquesta cambra i que ha ara, doncs, en crear-se l'Agència es dota de més recursos. Aquests recursos es destinaran a les activitats de cooperació al desenvolupament, a través de les ONG i entitats sense ànim de lucre.

Senyor president, amb aquestes observacions potser, doncs, he fet la referència més general a les qüestions que, al meu entendre, poden tenir més interès per a les senyores diputades i els senyors diputats, pel que fa al contingut d'aquesta Llei de mesures, que acompanya la Llei de pressupostos; Llei de mesures que, per altra banda, vull fer entendre, tot i que també, en certa forma, puc compartir algunes de les reflexions que es fan de l'oportunitat o de la no oportunitat d'aquesta Llei, cada vegada més la matèria pressupostària i les disposicions que contempla el pressupost en matèria econòmica quantitativa per poder fer política pressupostària, per poder introduir canvis, per poder fer noves orientacions, ja sigui en els ingressos ja sigui, doncs, en les despeses, es fa necessària la discussió d'una llei que

acompanyi la Llei de pressupostos. Cada vegada més, el debat de pressupostos, ja veuran vostès, per la nova capacitat normativa que avui té aquest Parlament en matèria de tributs, que es farà absolutament necessari fer uns debats fiscals a fons, en aquest sentit, de manera paral·lela a la discussió del pressupost. El pressupost identificarà les quanties, els ingressos i les despeses i la seva distribució, però l'alteració dels drets que donen contingut en aquests ingressos i les obligacions que donen contingut en aquests ingressos o també els drets i els compromisos de l'Administració pública o dels ciutadans, pel que fa a les despeses, demanarà una revisió d'algunes lleis, que són les que acompanyaran la Llei de pressupostos. No els estranyi, doncs, que aquesta discussió es torni a portar aquest any a la cambra, de manera paral·lela a la Llei de pressupostos, però ho entenguin com una conveniència. I és un ús de la capacitat que té aquest Parlament, de la seva sobirania, d'alterar les coses, millorar-les i enfocar-les de formes diferents, any rere any.

Moltes gràcies, senyor president, per l'atenció. I em poso a la disposició de tots vostès.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La primera esmena a la totalitat la presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i la defensa l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, el meu Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds, refusa enèrgicament, des de la seva modèstia, aquesta Llei d'acompanyament. I ho fem per dos motius, que són de fons. Primer, el seu caràcter. El caràcter ontològic d'aquesta Llei. Segon, els seus continguts concrets.

Els aspectes d'aquesta Llei, que l'altre dia qualificava un servidor, potser d'una manera un xic tosca, com una llei menjussa, representen una immensa olla de despropòsits i tot un dictat a aquest Parlament. Ens trobem davant d'un conglomerat de mesures, moltes de les quals reformen i/o contrareformen tot un seguit de lleis que havien estat fruit d'una pacient i microscòpica discussió a les respectives comissions i grups de treball i envien aquí a la cambra, al Ple, per debatre –el senyor conseller deia–, envien perquè sigui resolta amb l'ortopèdia de les votacions.

Aquesta, òbviament, és una pràctica interessada, i jo crec que explícitament organitzada, que trenca les mil·lors tradicions de la vida parlamentària d'Occident. Serenament, tranquil·lament, afirmo que aquesta Llei és una autèntica vergonya, que humilia el parlamentarisme i que intenta fer –no dic que ho faci–, que intenta fer d'aquesta cambra una terminal burocràtica i acrítica de l'executiu. Dos exemples, l'altre dia, el senyor conseller Fernández Teixidó, que és un brillantíssim parlamentari, discutint amb el senyor Barceló, deia: «Senyor Barceló, vostè pensa que en deu minuts podem fer un debat sobre la situació de la indústria a Catalunya? Vostè i jo som presos –deia– d'aquest defecte que assumim de la vida procedimental, almenys en aquest

escenari, de com es realitzen les interpellacions, i no podem debatre com Déu mana.» I aquesta llei *mogollón* es pot discutir d'aquesta forma? Segur, en qualsevol cas, em quedo amb la versió del senyor Fernández Teixidó, que deia: «amb deu minuts i després quinze, estimat senyor Barceló, podem discutir això?» Imposible.

Segona paradoxa, amb relació a la terminal burocràtica. A la discussió d'ahir, una de les esmenes del meu Grup era el «sobat» i «requetecitat» plantejament de la necessitat d'un pacte social per la innovació tecnològica. I es va ficar per la senzilla raó que això es va aprovar universalment, amb la unanimitat d'aquesta cambra, fa tres anys i ningú ha mogut un dit. I el senyor Millo diu: «Fantàstica, no sé què..., extraordinària, no sé què...» i a l'hora de la veritat hi vota en contra. Però si això no val diners! Si és fer un gest! Si és propiciar! Això..., això, no funciona, no funciona. Aquesta llei *mogollón* no funciona.

I és cert que vostès, els de la bancada d'aquí, no inventaren aquesta vergonya. La cosa ja ve de temps enrere i, sobretot, qui la va posar en funcionament no va tenir la més mínima cura, perquè aquell ús estúpid inicial s'ha convertit en un abús espectacularment ademocràtic, que destrossa el codi fundant de les nostres democràcies i de la bona vida parlamentària. O sigui, el que va començar sent una picardia subreptícia ha acabat sent allò una *descaradura*. O sigui, parafrasejant el que sovint diu el senyor Camps, Jaume Camps, que es va dirigir a vostès dient moltes penques, en coses espirituals, no en les coses materials, oi que m'entenen? (*Rialles*.) Doncs, moltes penques. Doncs, vostès tenen moltes penques.

Jo crec, en definitiva, que s'ha passat a la corrosió del caràcter del fet parlamentari. El Richard Senett té un llibre extraordinari que es diu *La corrosión del carácter*, a Anagrama, de les coses del..., doncs, la corrosió del caràcter parlamentari és aquesta Llei menjussa, aquest *mogollón*. O sigui, del noble llenguatge de la vida parlamentària s'ha traslladat aquell dialecte, aquest *patoise*, que recorda les velles alcaldades de fa molt anys.

Aquesta cambra, doncs, corre el perill de convertir-se, tendencialment, en una *cofradia* de braços de fusta, que no parlamenta, que no debat. Senyories, justament, quan s'està reivindicant la necessitat de la política i l'enfortiment de l'acció parlamentària, precisament, quan són més necessaris que mai els missatges a la ciutadania que en aquesta casa es discuteix de manera detallada i microscòpica, també macroscòpica, justament quan volem donar més substància a la participació, aquí es porta un plat de lleties que *o lo tomas o lo dejas*. Que demanes respecte per al Parlament?, aquí va aquest dictat!

Deia l'Alberto Moravia que hi han paraules malaltes, doncs, avui, aquesta Llei és una paraula malalta. I no li donem més voltes a la història, aquesta llei *mogollón* és una patologia que demostra fins a quin estadi de pervers nihilisme ha arribat la vella política, de fins a quin punt el decisionisme autoritari de l'economia ha contagi aquesta contracultura política que tenen vostès. L'únic que podem esperar és que, en el cas que en els

futurs comicis, si es tomba la truita, el Govern que vingui renunciï a enviar al Parlament una llei d'aquestes característiques. Per mi, l'abolició d'aquest mètode –absolutament estrafolari, perdó, interessadament estrafolari– seria, crec jo, un exemple de regeneració de la vida parlamentària i de reinstal·lació dels bons usos, propiciant la paraula i no l'ortopèdia de les votacions.

I les profundes inexactituds que es diuen aquí sabent que no són veritat. El senyor conseller diu: «Ja hem posat en marxa una transaccional, entorn a la línia 9.» Amb qui? Perquè jo he mirat cap allà i les cares eren de «però què diu aquest?», cap allà, «jo, amb mi, no», amb mi tampoc. Amb qui, doncs? Perquè no es pot fer una transaccional amb el que no té esmenes, si no és que aprofitant una expressió que diu «el tren de vida de la gent de Catalunya» fiquin «el tren de la línia 9». Perdoni, però amb aquestes picardies ja ens coneixem i vostè és capaç, amb la seva fascinant imaginació, de fer això i més encara.

Diu: «No, és que clar, el que volem fer amb la Llei de caixes és anar a les essències.» Home, si vol anar vostè a les essències, per què no fem o per què no s'ha fet el debat aquest amb temps? El que vol dir que a vostè no li interessava. A vostè el que li interessava era *aquí te pillo i aquí te mato* i no li importava fer d'aquesta cambra un instrument vicariat i subaltern d'un altre lloc. Aleshores, doncs, si vostè parla així d'aquesta manera tan poc reflexiva, doncs, nosaltres li hem de dir que, efectivament, vostè no té raó i que vostè intenta donar-nos gat per llebre.

Té sentit que després de vuit mesos d'aprova la Llei d'urbanisme hi hagin algunes novacions? Sé que no són rellevants, però per què ficar-les aquí? Per què? No hi han mecanismes que, a més a més, donarien una aparença de discussió, que és obrir una comissió –lectura única– i almenys, doncs, els elements més emblemàtics de la vida parlamentària es mantenen? Senyor conseller, no penso acabar el temps, perquè crec que el caràcter ontològic d'aquesta Llei és una autèntica *pil·trafa*, és una vergonya, i vostès han entrat en un camí d'absoluta corrosió del caràcter de la bona vida parlamentària.

Quan es voti i es perdi, doncs, entrarem després en el detall microscòpic de totes i cada una de les esmenes que el meu Grup ha plantejat. Però, sobretot, no demani que aquí hem de debatre la qüestió de les caixes d'estalvi, perquè això és una partida de ping-pong i vostè és el que l'ha organitzada, amb tota la intencionalitat del món.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, estem davant d'una paradoxa parlamentària important. Abans se n'ha fet esment: jo crec que ens trobem davant d'un problema de forma i de fons, o d'ambdues coses, greu, i coincidim que aquest és un mal siste-

ma d'aprovar lleis. La paradoxa és que aquesta, segurement, que és una de les lleis més importants que s'aproven al cap de l'any, una llei que, com ha dit l'honorable conseller, acompanya la Llei de pressupostos, que, en teoria i per definició, és aquella llei que marca el ritme polític de l'any següent, amb les mesures concretes de govern, i, per tant, té una importància cabdal, i no deixa de ser curiós que una de les lleis més importants tingui una de les tramitacions més escadusseres, més garrepes i més difícils d'aclarir.

I com a exemple, doncs, l'honorable conseller fa un moment que ens anuncia un hipotètic acord dels portaveus en una esmena transaccional en relació amb el metro, la línia 9 del metro de Barcelona, acaba d'entregar-me el portaveu de Convergència i Unió una proposta d'esmena transaccional, que ja no ens proposa formalment perquè el Grup Socialista no hi està d'acord. Els altres grups parlamentaris, que també tenim esmenes al respecte, no tenim dret ni a parlar. Aquesta és la manera de tramitar la Llei.

Per tant, no anem bé des d'aquest punt de vista, hi insisteixo. Des del punt de vista del parlamentarisme, aquesta Llei necessitaria un treball molt més aprofundit, necessitaria un treball molt més d'asseure's al voltant d'una taula, paper i llapis, i negociar coses. Aquí no s'ha negociat res de res. Qualsevol llei que es faci en aquesta cambra, per poc important que sigui –si és que hi ha cap llei que sigui poc important–..., se li dedica molt més temps al diàleg, molt més temps a intentar arribar a acords. Lamentablement, aquesta Llei té connotacions molt més greus que moltes de les lleis que aprovem aquí.

Dit això, que, hi insisteixo, determina ja d'entrada un problema de forma i un problema de fons, hi ha una altra qüestió important des del nostre punt de vista, des d'allò que hem defensat des d'Esquerra Republicana de Catalunya aquests darrers anys. Quan es va aplicar el nou sistema de finançament, un nou sistema que el conseller, doncs, va vendre com si fos la panacea, com si fos la solució de tots els mals..., n'estem convençuts, que no serà així; en tot cas, tindrem temps de discutir-ho, no és ara el moment. Però, amb motiu d'aquella presentació, el conseller d'Economia prometia una llei fiscal catalana; una llei fiscal catalana que no ha arribat mai, una llei fiscal catalana que hauria estat desitjable i que ens hauria agradat, d'alguna manera, participar-hi –perquè entre altres coses voldria que aquí sí que estem aplicant autogovern–, però no ha arribat.

I què ens trobem, en canvi? Doncs, ens trobem mesures puntuals, com una esquitxada, que a partir de la Llei de mesures s'està, en el fons, fent aquesta llei dissimuladament. És a dir, renunciem a dir: «No, no, és que nosaltres tenim una llei fiscal catalana», però, en canvi, intentem aplicar mesures parcials i puntuals que al final el que provoquen és: primer, indefensió, no tenim una visió global de la situació; segon, una visió estrictament parcial; tercer, una absència clara d'un plantejament global, coherent i racional des del punt de vista de la fiscalitat del nostre país. Per tant, la Llei de mesures d'acompanyament no deixa de ser petits pegats al que hauria de ser una llei fiscal catalana amb totes les conseqüències.

El conseller ha parlat de prioritats; prioritats adreçades a determinats col·lectius socials. És cert que aquesta Llei introdueix novetats al respecte, però les introdueix en un moment clau, un moment que..., l'últim any de legislatura, un moment on hi ha previsió de discutir lleis importants, com per exemple la Llei de família, i un moment on vostès no accepten plantejaments que s'han fet des dels grups de l'oposició, i concretament des del nostre Grup Parlamentari en diverses ocasions amb esmenes a la Llei, d'articulat, o a l'articulat de la Llei de pressupostos, amb esmenes en aquesta Llei d'acompanyament, que vostès no accepten, que vostès no fan des del punt de vista legal, però que vostès avui anuncien als mitjans de comunicació.

Avui llegim al diari, hem sentit aquest matí per la ràdio que el Govern està estudiant la possibilitat de fer una paga addicional en funció de l'IPC; curiosament, no en funció del cost de vida, que és diferent. Com és que s'estan plantejant això, no s'ho han plantejat abans, i quan nosaltres proposem mesures concretes en aquesta mateixa línia, tant a la Llei de pressupostos com aquí, s'hi vota en contra per definició? És evident que aquest és un debat que no es fa aquí al Parlament; és un debat que es fa de cara a l'opinió pública.

En aquest sentit, també és curiós veure com, en el moment en què estem negociant la Llei de família, en el moment en què aquesta Llei hauria de ser, hi insisteixo, una de les lleis importants, jo penso, fins i tot, d'aquesta legislatura, vostès estan plantejant tot un seguit de mesures en aquesta Llei, aquestes mesures que el conseller anomenava «socials», que, d'alguna manera, el que faran no serà altra cosa que condicionar absolutament i d'una manera molt important aquesta Llei de família, que, hi insisteixo, en aquests moments està a la cuina; almenys, això ens pensàvem fins ara. És una llàstima, perquè, en definitiva, aquesta Llei sí que –a part de la importància que té des del punt de vista de la transcendència social– semblava que podia ser –i aquest és el desig nostre, encara– una llei consensuada. En qualsevol cas, la Llei de mesures la condiciona, efectivament, la condiciona absolutament i del tot.

I torno una mica enrere: en el moment en què no podem discutir a bastament i a fons tot un seguit de mesures que es plantegen, és quan estem equivocant absolutament el tret. Quan parlem de mesures per a les famílies, un dels debats que en aquests moments hi ha damunt la taula, important, és per exemple si aquestes mesures s'han d'universalitzar, han de ser universals, o no. De mesura universal, en la Llei d'acompanyament, no n'hi ha ni una. Per tant, condicionarà, hi insisteixo, absolutament les polítiques que es vulguin fer en l'àmbit de la família en un futur immediat.

La Llei d'acompanyament és un poti-poti absolutament impressionant; s'hi tracten dos-cents mil temes: el foment d'objectius socials de contractació... També, curiosament, aquesta és una declaració d'intencions, bàsicament. Nosaltres plantejem una esmena a la Llei de pressupostos en què diem: «No, no, escolti, vostè, de les empreses que contracti, un 5% han de ser empreses socials»; ens diuen que no. Ara, aquí sí que fan una certa declaració d'intencions. Aquesta ara és una qüestió que hem plantejat en multituds d'ocasions en aquest

Parlament, i ara ho solucionem fent fen aquesta declaració d'intencions a la Llei d'acompanyament. Bé, és una bona excusa, però, en qualsevol cas, res de concret, res que, d'alguna manera, es pugui prendre seriosament com una acció de govern.

Mesures fiscals importants, com he dit abans. Ens canvien el Centre de la Propietat Forestal; l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques –d'això en parlarem després, amb les esmenes més puntuals–; modificació de la gestió de museus –en parlarem després també; en tot cas, perquè vegin una mica el ventall i el mosaic amb què ens trobem–; ordenació, gestió i tributació de l'aigua; promoció turística; cooperació, cooperació al desenvolupament... En aquest sentit, per exemple, tornem una altra vegada, a través d'aquest pedaç, a trencar una llei que s'havia consensuat. La Llei de cooperació s'aprova per unanimitat en aquesta cambra; un dels acords és: el Govern ha de fer un dictamen amb relació a com s'ha de desenvolupar l'Agència Catalana de Desenvolupament. Vostès, ni dictamen ni històries: directament a la Llei d'acompanyament. I aquest és un mal sistema de funcionament, perquè, hi insisteixo, aquesta era una llei que s'havia aprovat per unanimitat i que el sector, d'alguna manera, organitzacions no governamentals, sobretot el sector municipal també, hi estaven implicats, se la creien. En aquests moments, ferrada d'aigua freda –ferrada, que vol dir «galleda» aquí a Barcelona.

Hem parlat de la línia 9 del metro; no cal dir res més. En tot cas, el que és evident és que hem expressat una preocupació, que s'ha expressat des de diversos organismes –l'Ajuntament de Barcelona, des dels diversos grups parlamentaris, etcètera. Aquí hi ha una preocupació clara i evident, perquè no està ben redactat; si vostès el que garanteixen és que no es privatitzarà, doncs, redactin-ho d'una altra manera, però ja tornem a estar en el mateix: la manera, l'estil. Per què proposen una transacció només amb un dels grups?, malgrat que sigui el grup gran dels tres. I què? Els altres no tenim dret a tenir criteri tan sols? Potser no haguéssim pogut arribar a alguna mena d'acord? Ni que fos així. Bé, en qualsevol cas, també indica l'estil i la manera de fer.

I he deixat per al final un tema..., hi insisteixo, de tots aquests temes, d'aquest poti-poti immens que hi ha en aquests moments, en parlarem després amb les esmenes puntuals i parcials que, doncs, haurem de defensar. Però he deixat una mica el tema final, el tema de les caixes d'estalvi i el tema de la Llei d'urbanisme, perquè em semblen, per la transcendència que tenen, que mereixen una atenció especial, i sobretot el de caixes, perquè també el conseller, en la seva intervenció, hi ha donat una transcendència especial.

Miri, vam aprovar la Llei d'urbanisme l'any 2002. La Llei d'urbanisme, d'alguna manera, ha estat una llei important d'aquesta legislatura, una de les lleis que, d'alguna manera, marcarà més la visió del territori en aquest país els propers anys. I tornem al mateix esquema: vostès, en un article, en uns quants articles, amb mesures molt concretes, que no costava res parlar, que no costava res consensuar amb el món municipal, que no costava res, fins i tot, complir la Llei, és a dir, passar-ho per la Comissió de Govern Local de Catalunya, cosa

que no han fet, doncs, haurien pogut segurament plantejar aquests mateixos temes amb consens, cosa que en aquests moments no han fet. Vostès van i creen una figura planificadora; una figura planificadora que s'encavalca amb els plans territorials parcials i els plans territorials sectorials, la qual cosa, evidentment, provoca una disfunció importantíssima en el que és la planificació i la previsió de planificació i que, d'alguna manera, no casa amb la Llei 1/95, de 16 de març, del Pla territorial general de Catalunya, perquè, entre altres coses, encara no s'han aprovat tots els plans territorials parcials previstos. No s'ha aprovat tampoc el Pla director urbanístic, que sorgia precisament de la Llei del 2002, i, en canvi, vostès proposen avui aquesta modificació. Mal sistema, com he dit abans, mala manera de funcionar.

I acabo amb la Llei de caixes; acabo amb la Llei de caixes perquè aquest és un debat molt més important i molt més de fons del que sembla. I aquí no s'hi val a fer allò fàcil: «Mira, Esquerra Republicana té un model intervencionista, té voluntat d'ingerència.» Miri, escoltar això, que Esquerra Republicana té voluntat d'ingerència en les caixes, per la veu d'un representant d'un govern de Convergència Democràtica de Catalunya i Unió, francament, doncs, ens fa somriure; deixem-ho aquí: ens fa somriure. Perquè, és clar, si jo recordo que vostè mateix, l'altre dia, quan hi havia el debat de caixes precisament, deia: «No, no, Esquerra Republicana no cal que hi sigui, a les caixes.» Però vostè es pensa que nosaltres volem ser a les caixes, nosaltres, com Esquerra Republicana? No ha entès re. Esquerra Republicana el que vol és que hi hagi democràcia, que hi hagi representativitat, que hi sigui tothom. I en aquests moments no hi és tothom, i està mal plantejat.

I el que nosaltres diem, en definitiva, les modificacions que proposem és que el Parlament sigui *un altre* interlocutor, un altre sector representatiu. Entre altres coses, la Llei, per exemple, d'Andalusia i Castella, governades pel PSOE, ho fa així; o el País Valencià, Castella - Lleó, governades pel Partit Popular, també ho fan així. Per tant, no estem dient que el Parlament controli les caixes; em sembla que això és una mica, fins i tot, burlar-se'n, cosa que, d'altra banda, l'honorable conseller d'Economia en les seves intervencions acostuma a fer.

Nosaltres hem plantejat, després del debat del passat dijous, amb relació a la Llei de reforma de la Llei de caixes, hem plantejat tres aspectes molts concrets. Vostè no, però el seu Grup Parlamentari, el que li dona suport, i el Grup Parlamentari del Partit Popular, en la intervenció que van fer van dir: «No votarem la proposta d'Esquerra Republicana perquè no hi estem d'acord, però, en tot cas, reconeixem que hi ha un rigor, hi ha una coherència, i s'ha defensat sempre el mateix», cosa que des del punt de vista de la satisfacció moral vam agrair, des del punt de vista pràctic evidentment no, perquè al final no ens la van votar. Per tant, no s'hi val, a desqualificar així com així. Aquí hi ha un treball tècnic seriós, rigorós i vostè ho sap.

Nosaltres, en aquests moments, el que plantejem són tres qüestions molt concretes. La primera, ja l'hem dita: introduir el Parlament dins del sector representatiu. I aquí, evidentment, s'han de canviar els percentatges, i això no és ni ingerència ni intervenció; això és pluralitat i democràcia, que és molt diferent.

Segona qüestió: limitar el mandat dels membres del Consell d'Administració i, per tant, del president. I aquí el que proposem és limitar els mandats a dos mandats de quatre anys consecutius. Entrar en aquests moments en el debat sobre si l'edat als setanta o als setanta-set..., és un debat absolutament buit de contingut; és un debat absolutament..., que no té cap sentit fer-lo en aquests moments i de la manera que s'està fent. Sobretot perquè, d'alguna manera, quan Esquerra Republicana reclamava que es reformés la Llei de caixes, quan reclamava que hi hagués tota una altra política en relació amb aquesta qüestió, quan avisàvem: «Atenció, que l'Estat legislarà abans que nosaltres, i no hi serem a temps», doncs, ens vam quedar sols. I en nom del consens, d'un suposat consens que no va succeir mai, per dissort, o en nom que s'estava negociant no se sabia ben bé què a Madrid, doncs, al final, el Govern de l'Estat ha negociat..., no ha negociat: el Govern de l'Estat ha legislat. I nosaltres ens hem quedat una altra vegada, doncs, amb una altra frustració. En definitiva, això ha provocat que ara, a cuita-corrents, hàgim de fer invents i no ho fem de la manera que s'hauria d'haver fet.

La tercera qüestió que plantejem –i amb això acabo– és reglamentar les quotes participatives; reglamentar les quotes participatives, que, d'alguna manera, han estat creades per l'Estat i que són un risc en la teòrica via de privatització de les caixes. És evident que ara no tenen representants polítics, però hi ha la sospita, diguem-ne que generalitzada, que, un cop s'hagin emès, els seus titulars puguin exigir tenir aquest poder polític. Per tant, que Esquerra Republicana en aquests moments planteji una lluita contra la privatització, doncs, em sembla que és absolutament lícit, legítim i, fins i tot, jo diria que és obligació.

Acabo, senyor president. L'honorable conseller deia: «Hem de defensar les competències de la Generalitat en aquesta matèria.» Doncs bé, si hem de defensar les competències de la Generalitat en aquesta matèria, com és que no van presentar el recurs a la Llei financera, que envaeix competències de la Generalitat en aquesta qüestió? Com és que...? En tot cas, Esquerra Republicana ho va fer, i després Iniciativa per Catalunya Verds, i després s'hi va afegir el Grup Socialista. Però com és que no va haver-hi una resposta positiva per part del Govern i per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al respecte? Francament, si s'havien de defensar les competències de la Generalitat en aquesta qüestió, el moment era anterior a aquest debat. Ara ja potser és un pèl tard.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. La següent intervenció, per a, també, esmena a la totalitat..., té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, assistim probablement a l'últim acte important o a l'última iniciativa important d'aquest Govern en aquest

mandat. Si més no, el que sí que és segur és que estem en el tràmit del darrer pressupost i de la llei que l'acompanya, aquesta Llei d'acompanyament. D'un govern que en aquests darrers temps ha deixat de governar, d'un govern que no governa, d'un govern que s'entesta a manar, que és quelcom molt diferent de governar.

De fet, en aquesta Llei trobem exemples claríssims de l'etapa i de l'angoixa que està vivint aquest Govern. És un govern que fa una llei per fer fora els dos presidents de les caixes més importants de Catalunya. És un govern que fa una llei que permet i ha permès en el passat aplantillar com funcionaris el que han estat secretaris generals dels departaments. Un govern que és incapaç de pagar les grans infraestructures del país: la línia 9, el canal Segarra - Garrigues, el TGV, les modificacions que s'han de fer en les infraestructures del país. Un govern que ho fia tot a l'anomenat «mètode alemany». Un govern que s'entesta a obligar la gent a comprar l'habitatge, quan el que fa falta és que es reformin els barris, quan el que fa falta és potenciar el lloguer. Un govern que és incapaç de fer efectives tan sols ni la meitat de les inversions en el món del transport. Un govern que ha descapitalitzat el país de tot el que és una de les eines més importants del futur, tot el sector de la informàtica, tot el sector de la telemàtica, quan teníem exemples en el país que permetien altres operacions; vostès s'han venut el centre d'informàtica, s'han venut el centre de telecomunicacions, s'han venut les comunicacions a la policia autonòmica; no s'han quedat amb res que permeti fer tirar endavant el país en aquest sector tan important. Un govern que no ha tingut cap mania a utilitzar eines com l'Incasol o com l'Agència Catalana de l'Aigua en profit dels seus interessos electorals, més enllà del paper que han de jugar aquestes empreses en l'important futur del país. En definitiva, un govern que certifica amb la seva actuació el seu fracàs com a gestor d'aquest país i que lliurarà als futurs governs una administració totalment descapitalitzada, una administració amb molts dèficits i amb molts problemes. I això és una mica el moll de l'os polític, segurament, del que està en el contingut d'aquesta Llei.

I seguim, una mica, el mateix itinerari que ha fet el conseller per centrar les diferents qüestions importants. El mateix conseller, encara avui, ha pujat a aquesta tribuna dient que havien fet una llei per abaixar els impostos als ciutadans. És probablement una de les mentides més importants que hi ha en aquest projecte polític. Aquesta no és una llei que abaixi els impostos als ciutadans; aquesta és una llei que el Govern i el conseller la van presentar en aquest Parlament incrementant els impostos dels ciutadans, perquè, malgrat que en el seu moment va dir que millorava la deducció en un aspecte concret, com l'habitatge per als majors de trenta-dos anys, no va dir en el mateix moment que la incrementava per a la resta dels ciutadans.

Diuen –diuen– que hi ha una esmena del PP que ho resol; estem amatents per veure-ho, que hagin estat capaços de resoldre aquesta qüestió. Però, en tot cas, el que és important: que el projecte que s'ha presentat avui aquí, el que encara en aquest moment estem discutint, és un projecte que incrementava la càrrega fiscal de l'habitatge. Només hi havia un petit sector de

ciutadans que permetia millorar la seva situació. Per tant, no es pot dir que s'abaixava, que es millorava la situació de l'habitatge, quan la deducció per l'habitatge s'incrementava. Va ser necessari, evidentment, que un grup de l'oposició, en aquest cas el nostre Grup, el Grup dels Socialistes Ciutadans pel Canvi, posés sobre la taula la trampa que hi havia en el plantejament del Govern. I és a partir d'aquesta trampa que s'han generat algunes iniciatives que, ho repeteixo, veurem –veurem– si resolten els plantejaments que inicialment va fer el Govern.

No es pot dir que es pensen rebaixar els impostos quan l'any passat es va doblar, pràcticament doblar la càrrega fiscal de l'impost d'actes jurídics documentats i enguany s'hi torna. No es pot dir que es rebaixen els impostos quan aquest és un impost recurrent, que s'inseixeix no solament en l'acte inicial de la compravenda, sinó en cada moment, en els diferents actes documentats que es fan a l'entorn de l'adquisició d'un habitatge; de manera recurrent, l'impost d'actes jurídics documentats s'incrementa. No serveix per res reduir un 2% l'efecte de l'impost de transmissions, si després això es compensa, i amb escreix, amb el d'actes jurídics documentats.

Vostès han presentat aquí un projecte de llei que, comptat i debatut, el que deixen de cobrar per un tribut ho cobren amb escreix i de més pels altres. Per què? Perquè es tracta d'un govern que no governa, d'un govern que improvisa constantment, que de fet ja fa mesos que treballa en una sola direcció: la d'aturar la seva davallada com a força política. Però això és impossible, perquè amb aquests pressupostos i amb aquesta Llei d'acompanyament el que han fet és posar de nou en evidència que no tenen res a oferir als ciutadans. La seva fugida endavant, sense cap tipus d'escrúpols, és avui ja una constant del panorama polític català.

Fa pocs dies, dimarts, era el senyor Mas que en donava un nou exemple en aquest Parlament, intentant rebotar el debat de la reforma de l'Estatut. Ahir era el mateix conseller d'Economia i Finances que en els passadissos d'aquesta casa, en els passadissos del Parlament, anunciava de nou la possibilitat de reeditar aquella paga electoral que cada quatre anys es treuen de la màniga per comprar els vots d'uns quants ciutadans. Es necessita una gran dosi de manipulació i molt poc respecte a aquest Parlament perquè en ple debat pressupostari es proposi de nou una mesura de caràcter tan electoralista, que no disposa, a més a més, de cap partida en aquest pressupost.

Però, en fi, malgrat tot, vostès no se'n sortiran. No podran perquè amb aquestes mesures poden més que mai en evidència les seves febleses. Tothom ja els coneix, i sap la seva forma de fer política. No disposen de credibilitat, el seu crèdit s'ha acabat, i en aquest moment estan vivint de renda. Però és una renda que no té pròrroga i que té un límit: el proper mes de novembre, en què els ciutadans d'aquest país els lliuraran a vostès el «finiquito».

Però en els temes de fiscalitat també hi ha les seves paradoxes. Per exemple, malgrat l'increment d'actes jurídics documentats, malgrat que les taxes s'apugen un 3%, com vam comentar ahir, el Govern no ha tocat els tributs

del joc, el Govern no ha incrementat els tributs del joc; al contrari, ha fet un pagament fraccionat en quadrimestres. Per què? Quina és l'especificitat del món del joc, que és l'únic sector d'aquest país que no tindrà increment en els seus impostos l'any vinent? És una mesura de la política social del Govern? És aquest, el concepte que tenen de com s'han d'aplicar els tributs?

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, la proposta que ens fa el Govern en temes fiscals no solament no ens convenç, sinó que hi estem radicalment en contra. I aquest és un dels eixos essencials de la Llei que estem discutint. I, com també ha fet el conseller, n'hi ha un segon, que és la reforma de la Llei de caixes.

Miri, es necessiten bastantes penques –fent servir també paraules del senyor Jaume Camps– per vindre aquí i dir que ens fan una proposta de respecte de l'autonomia de les caixes, de no-intervencionisme. No es pot dir això aquí, des d'aquesta tribuna, com a recolzament del Projecte de llei que vostès han presentat.

Un projecte de llei que, primer, pacten amb el Govern de Madrid, a partir d'uns canvis en la Llei general tributària, que vulnera les competències de la Generalitat; que avancen en un camí que vostès s'havien traçat, en un camí sense escrúpols en què ni tan sols els cau la cara de vergonya quan cedeixen al Govern central unes facultats que havien estat reconegudes com facultats de la Generalitat pel Tribunal Constitucional. Mai s'havia produït una renúncia de competències pròpies tan vergonyant. N'haurem de tornar a parlar; no s'acabarà aquí. Haurem de parlar del recurs d'inconstitucionalitat i haurem de tornar-ho a veure.

Però en segon terme vostès pensaven que aquest acord, que l'acord que havien assolit amb el PP els permetria passar de puntetes sobre el tema i que podrien carregar el mort al PP de tot el que passés a les caixes catalanes. Però la jugada els surt malament. La jugada els surt malament perquè a partir d'una iniciativa del nostre Grup i d'altres grups de la cambra, evidentment, vostès s'han hagut de mullar; vostès s'han hagut de mullar i han hagut de portar a aquesta cambra una regulació, regulació que el conseller ens ha explicat. I això és el que estem fent en aquest moment, en discutir aquesta Llei, però vostès s'han intentat rentar la cara a partir d'una casuística tan rocambolesca que no ha fet per si mateixa sinó fer palesar, de forma clarament manifestada i amb la màxima evidència, quin és el seu objectiu real: el de controlar políticament el canvi dels dirigents de les caixes d'estalvi catalanes.

Aquesta regulació és en realitat una manifestació transparent de quins són els seus plantejaments polítics. Posen de manifest quin és el pòsit de les seves propostes: l'intervencionisme, la manipulació de la societat catalana, per avançar en aquells sentits que a vostès els convinguin més, no pel bé del país, sinó pel seu propi bé com a grup polític. No pretenen resoldre cap problema. Volen condicionar el futur amb la voluntat de romandre en el poder quan els ciutadans, en les properes eleccions, els suspenguin de les seves funcions. I per això no han tingut cap dificultat a fer una llei *ad hoc*, una llei específica amb l'únic objectiu de desestabilitzar les dues caixes catalanes més importants i canviar els respectius presidents.

Volem repetir-los, com ja hem anat fent durant els darrers dies, que el desgavell que ocasionaran és tan gros que l'única forma de tornar les coses al seu lloc serà canviant la llei que vostès i el Partit Popular aprovaran avui, retornant així a les caixes la llibertat que requereixen per seguir essent útils al país. Nosaltres creiem en la independència de les caixes com a condició necessària per assegurar el seu paper en l'assoliment del progrés de Catalunya, i aquesta condició passa perquè tinguin la continuïtat que el país necessita i que vostès posen en perill amb la seva actuació irresponsable. Com es pot plantejar, des dels anys que vostès porten governant, des dels anys que tenim com a president en Jordi Pujol, que hi ha d'haver un límit que és inferior, en tot cas, a la duració del mandat que vostès porten acumulat, perquè a vostès els convé?

Ja els ho vam dir la setmana passada, que això ho han fet molt malament; molt malament per al país, molt malament per a les institucions. I que només té un camí: retirin aquests articles de la Llei, portin-nos en una ponència conjunta, i cerquem, entre els diferents grups i les diferents propostes, el consens per poder tirar endavant. Aquest és l'únic camí que tenim disponible en aquest moment.

No estem a la contra per sistema. Vostè veuran, per exemple, que en aquesta Llei la regulació de l'ICF..., els hem donat un petit espai de veure on van a parar i per quin camí caminen. El tema de l'ICF és un tema que ens preocupa, que no estem d'acord..., que res té a veure amb els elements de referència de la gestió del passat, sobre la qual ja hem expressat en diferents moments la nostra opinió i la nostra contrarietat de com s'han portat determinades qüestions. Però, en tot cas, cal veure si la nova etapa que s'obre, en què el Govern va tindre el gest, que nosaltres vam acceptar en el seu dia..., que és la creació del Consell Assessor com a element de participació, que hem de veure fins allà on ens porta, i també amb la nova etapa que representa per a l'ICF. Simplement, per posar de manifest que no és que estiguem en contra de les coses per sistema. Estem en contra d'aquelles coses que es fan malament i d'aquelles coses que no es fan amb voluntat de futur i amb voluntat de fer progressar el país, sinó que es fan tan sols amb la voluntat que vostès tenen d'intentar perdurar en els seus llocs, en els seus escons, cosa que el país, evidentment, d'aquí a pocs dies posarà en qüestió de forma clara i evident.

Proposen altres regulacions: el tema de les mútues. Anem a veure, anem a veure si és simplement el que ha dit el conseller aquí o, darrere d'això, hi ha un altre objectiu. En tot cas, els fets cantaran per si mateixos. En tenim dubtes, però, davant del dubte, volem estar a l'aguait, per veure què és el que passa. S'hauria pogut plantejar d'una altra manera. El Govern ha dit que vol entrar una llei de mútues; amb la llei de mútues hauríem pogut parlar de tot el que s'ha de fer amb les mútues. Haurem de fer-ho igualment, però, en tot cas, senyor president, senyores i senyors diputats, anirem veient el tema.

Senyor conseller, acabo. A vostè, el seu predecessor li va lliurar una hisenda que estava malalta, que tenia greus símptomes de malalties. No sabem si vostè no ha

sabat o no ha pogut donar la volta a la situació; o poder les dues coses. En qualsevol cas, el resultat canta per si mateix: vostè ha rebaixat el finançament de l'educació per incrementar la despesa de publicitat a Presidència; vostè ha incrementat la burocràcia d'un govern que ja és el govern que ostenta tots els records de burocràcia de les diferents comunitats autònomes. Tenim un govern amb molts lampistes i poca eficàcia; tenim un govern que no és capaç de resoldre els problemes del país. Senyor conseller, el seu pas per aquesta Conselleria no haurà estat útil per al país, haurà estat un pas relativament inútil. Haurem de refer-ho tot els que ens toqui governar al darrere seu: haurem de refer el finançament, haurem de refer la capitalització del Govern, haurem de refer les noves prioritats de la despesa del país. Aquesta és la tasca, senyor president, que nosaltres tirarem endavant per al bé del país i per al benestar de tots els ciutadans de Catalunya.

Senyor president, com vostè sap, en aquest torn jo he defensat l'esmena a la totalitat, així com un seguit d'esmenes que, si vol, li enumero: són de la 58 a la 73...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat...

El Sr. Carnicer i Vidal

De la 58 a la 73, la 85 i la 86, la 91, la 108, 109, 114...

El president

...108, 109...

El Sr. Carnicer i Vidal

...114, 118, 119 i 120. La resta d'esmenes, les defensaran companys del meu Grup. I, si em permet, només una expressió, perquè, en tot cas, no se'm pugui dir que no ho he esmentat: el Grup de la majoria ens ha proposat una transacció amb relació a la nostra esmena 118, que fa referència a un tema de marques turístiques, que el nostre Grup no té cap dificultat a acceptar. Quan les coses són raonables, actuem nosaltres també raonablement.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en nom del Grup de Convergència i Unió voldria, a part de justificar el nostre vot i valorar en positiu la proposta d'aquesta Llei d'acompanyament, anomenada «d'acompanyament», també posar en dubte algunes de les afirmacions que s'han fet en aquesta cambra en el dia d'avui, especialment per part del representant del Grup Socialista, el senyor Martí Carnicer.

Vostè, senyor Martí Carnicer, ha dit en un moment determinat que amb aquesta Llei no es diu la veritat, que

amb aquesta Llei no disposem tampoc de credibilitat, i ha fet referència a alguns aspectes; per exemple, la fiscalitat. I ha dit: «Escolti, allí on vostès diuen que s'abaixa la fiscalitat, nosaltres diem que és mentida, que s'apuja.» Bé, evidentment, vostè sap que això no és cert –vostè sap que això no és cert–, però no m'estranya, perquè vostès estan acostumats a dir també moltes mentides.

Ahir mateix, sense anar més lluny, en aquesta cambra, el seu company de Grup, el senyor Rañé, va afirmar amb tota rotunditat que els salaris dels executius, dels alts càrrecs de la Generalitat pujaven un 11% –els en poso un exemple, simplement. Escolti, això és una pura mentida –això és una pura mentida. Vostès, ni saben els càrrecs que s'han creat o que es crearan de nou, ni saben a què és degut l'increment d'aquesta partida. (*Remor de veus.*) Escolti: els salaris dels alts càrrecs pugen, en tot cas, la massa salarial, perquè hi ha previst, amb nous organismes i amb noves institucions que es crearan, més personal; però no perquè pugin els salaris dels alts càrrecs. Per tant, diguem les coses tal com són: hi ha un increment, que és el legal, el previst, del 2%, als pressupostos, i, en tot cas, fins al 4%, en funció dels acords i els pactes a què els diferents sectors de l'Administració han arribat. Per tant..., parlo per posar un exemple d'una que vostès defensaven amb tota rotunditat i, bé, finalment, es veu..., i s'ha de desmentir, perquè és fals.

El senyor Martí Carnicer ha criticat, més que la Llei d'acompanyament –més que la Llei d'acompanyament– ha criticat el Govern. I ha criticat el Govern, diu, perquè «són uns mals gestors»; a més, ha dit, concretament, que «volen preocupar-se...», concretament ha dit: «reservar-se determinats llocs a la societat catalana, perquè, després de les properes eleccions, puguin continuar estant situats...», suposo que ha volgut entendre o dir en alguns sectors o en alguns focus de poder de la societat catalana, no? Diu: «Perden les eleccions. Ara es preparen els "sillons" per a després, quan perden les eleccions.»

Miri, vostès són els menys indicats per parlar d'aquests temes –els menys indicats. Ara li recordaré..., vostè parlava de gestió, per exemple: «És que la gestió de la Generalitat, la gestió del Govern de Convergència i Unió ha estat dolenta», ens ha dit que dixarem un forat amb relació al dèficit o, en tot cas, a les inversions, que no podem pagar... I vostè ens presenta aquí en esta cambra, en el mateix debat, una proposta alternativa a l'article de la Llei de pressuposts, on alternativament, i de tacada, vostè produïa un forat de més de 1.000 milions d'euros, a través de propostes que no tenien finançament –que no tenien finançament. I vostè ens critica la gestió, a Convergència i Unió, amb relació a si farem o no dèficit, o si podem o no pagar determinades inversions. Sap perfectament que les inversions que s'estan aplicant per a determinades infraestructures, a través del mètode que tothom coneix, m'és igual el nom, però que en definitiva planteja un finançament que és possible i que, a més, va en la línia del que ha de ser el finançament d'aquestes grans inversions al llarg del temps..., penso que això no justifica, en absolut, aquesta crítica que vostè fa de la gestió del Govern.

Vostès van gestionar un petit pressupost públic a les últimes eleccions municipals. I fins i tot el Tribunal de

Comptes els ha hagut de dir, eh?, els ho va dir la Sindicatura..., on es van passar del previst en més del 200%, i els han hagut de multar perquè, efectivament, no van saber gestionar un pressupost petitet. I d'aquí a quatre dies parlarem d'altres temes de gestió on vostès han estat administrant..., en pocs dies, perquè avui, precisament –i ho sap vostè–, la Sindicatura de Comptes veurà un informe, eh? (*remor de veus*), que casualment se'n diu «el cas Movilma». Tindrem un exemple més clar de quina és la gestió que fan els socialistes... (*Persisteix la rumor de veus. Algú diu: «I el Pallerols?»*) Perdó...

El president

Prego silenci, si us plau.

El Sr. Curto i Forés

El cas Pallerols, en què de fet, com saben vostès, s'està treballant, no el coneixem, eh?... Quan arribe (*forta rumor de veus*), quan arribe en parlarem. Però és que el cas Movilma ja ha arribat. Per tant, quan parlem de gestió, no vinguen vostès amb consells ètics i morals.

I en el tema de les caixes tampoc, no nos vinguen tampoc amb massa consells ètics i socials i morals, eh?, no nos hi vinguen. Perquè vostès nos plantegen el tema de les caixes com si nosaltres ara volguéssim, en aquests moments, en lloc d'abordar una reforma de les caixes, simplement anar a buscar resoldre un problema personal puntual de la gent. I vostè sap perfectament que això no és així, i, en tot cas, jo voldria saber quin interès pot tenir vostè perquè precisament aquesta gent que pareix que els pot afectar aquest límit d'edat, tinguen tant d'interès a mantindre'ls. No ho sé, quin interès pot ser, el de vostès, però, en tot cas, com a mínim, pot tenir la mateixa contrapartida que vostès ens recriminen perquè nosaltres plantegem no un tema que va dirigit a unes persones determinades: és un tema que afecta la generalitat de totes les entitats financeres, de les caixes d'estalvi, i, a més, perquè nosaltres pensem –i li ho vaig dir l'altre dia– que aquests càrrecs no poden ser a perpetuïtat. I és això l'únic que fem, i ho ha dit el conseller molt bé. Per tant, no ens vingui amb el discurs de les caixes d'estalvi com una obsessió de Convergència i Unió per veure com ocuparà, després de les properes eleccions, alguns llocs que poden quedar vacants.

Vostè ha plantejat temes relacionats, pràcticament, amb el que ha de ser el futur, i vostè, quasi, quasi s'estava veient en unes properes eleccions, en un proper govern, pràcticament, vostè com a cap de la Conselleria d'Economia, i li dia, al nostre conseller actual, li dia: «Escolte, vostè ha tingut una estança..., ha tingut una passada per la Conselleria d'Economia que ha sigut dolenta, que ha sigut ineficaç.» I jo li dic: Déu me'n guard, que fos vostè el que passés algun dia per la Conselleria d'Economia, després de veure quins són els plantejaments que vostès fan, reals, de fons, per plantejar la política econòmica i la gestió dels recursos públics a Catalunya.

M'he centrat, en el meu torn en contra, en aquests aspectes que m'han paregut més rellevants amb relació a la intervenció del senyor Martí Carnicer. Després, en el

torn, també, de debat de les esmenes, podrem entrar en temes més puntuals.

Els he de dir, al senyor López Bulla i al senyor Ernest Benach, que també han fet la seua intervenció... –el senyor López Bulla en aquests moments no hi és, a l'hemicicle... (*Veus de fons.*) Ah!, sí. Com sempre, el senyor López Bulla intenta despistar-me. (*Rialles.*) Però li volia dir, simplement, que vostè ha argumentat, a l'inici de la seua intervenció, dos motius per proposar aquest vot de retorn de la Llei: un, concretament, el caràcter, ha dit, ontològic de la Llei, és a dir, el mètode, la forma, i dos, els continguts. Bé, dels continguts, ni n'ha parlat, i, en tot cas, del caràcter ontològic, ha fet un debat, a què ja estem acostumats, que no té res a veure amb el que a través d'aquesta Llei es pretén, que no és altra cosa que fer el corollari d'uns pressupostos que necessiten, per a la seua aplicació, determinades mesures, tant de tipus fiscal com de tipus organitzatiu. I això és el que es fa –i això és el que es fa. I es fa a tot arreu.

Una altra cosa és que vostè digue, i potser amb raó: alguns dels aspectes que en aquells moments del temps és oportú plantejar-los, es podrien plantejar amb una llei específica, a part, i..., què sé jo si hem de crear l'agència catalana de desenvolupament, de cooperació al desenvolupament, podríem fer-ho també, per què no?, amb una llei específica. Però el moment era adient, i aquí també es pot debatre i es poden aportar propostes de millora. No és que la Llei no permeti el debat parlamentari, la discussió parlamentària i l'enriquiment que sempre surt d'aquesta discussió.

Per tant, com en tota la seua argumentació, i amb la vehemència a què ens té acostumats, només ha fet referència a aquesta concepció que vostè té del que ha de ser el debat parlamentari i del que han de ser les lleis d'acompanyament, el nostre Grup simplement li diu que no hi està d'acord i que, per tant, el mètode continua essent vàlid per a nosaltres i, com he dit abans, forma el corollari del que són els pressupostos que durant aquests dies hem estat discutint.

I al senyor Benach, simplement, un tema, perquè és el tema que m'ha paregut també que vostè hi feia molta incidència, amb relació a les caixes d'estalvi. Li ho vaig dir l'altre dia: vostès havien fet i han fet un esforç, seriosos; han plantejat una alternativa. Jo simplement li vaig dir: en moltes coses, no hi estem d'acord; en moltes coses, segurament que sí que podríem estar d'acord; però li vaig dir: no és, creiem, en aquests moments, l'hora d'abordar una reforma d'un model que ha funcionat, i ha funcionat bé, fins a l'extrem que fins i tot la resta de l'Estat ens el vol copiar. Per tant, si aquest model ha funcionat, i ha funcionat bé, deixem-lo que acabe de madurar, introduïm aquestes petites reformes que s'han explicat –es van explicar l'altre dia i s'han explicat avui per part del conseller–, marcades per la Llei bàsica de l'Estat i, en tot cas, dixem que la situació o el moment de fer i abordar una reforma sigui apropiat i volgut per tots. Perquè sap vostè que en aquest tema, fins i tot en el debat que vam tindre la setmana passada de Llei de caixes d'estalvi, saben perfectament que la posició de vostès no era, ni molt menys, coincident amb la posició del Grup Socialista ni d'Ini-

ciativa per Catalunya Verds. Per tant, són temes que s'han d'elaborar a partir d'unes premisses i d'unes bases, diríem, de consens àmplies i, sobretot, quan això sigui necessari. Creiem que avui això no és necessari i, per tant, la seua petició de no abordar el tema de les caixes amb profunditat és una petició legítima, però que nosaltres no compartim.

I res més, senyores i senyors diputats. El nostre Grup, evidentment, votarà en contra de les esmenes de retorn, i, en tot cas, en el següent tràmit procurarem, diríem, clarificar alguns dels aspectes o contradir alguns dels aspectes puntuals de la Llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar el seu... Senyor Rañé, em demana la paraula?

El Sr. Rañé i Blasco

Per al·lusions directes dient que ahir, des de la tribuna, vaig faltar a la veritat.

El president

Té un minut la paraula.

El Sr. Rañé i Blasco

Senyor Curto, no és creïble, perquè segur que és mentida, que el seu Govern pensa fer créixer un 7% el nombre d'alts càrrecs. Per tant, allò que han afirmat els sindicats, que es produirà un increment fins a l'11% dels sous dels alts càrrecs, respon a la veritat, perquè no és veritat que pugui llançar una cortina de fum dient: «No sabem quants alts càrrecs farem créixer». No en faran créixer un 7%. De ganes, en tenen, però no ho faran.

I en segon terme, senyor Curto, hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que reafirma que 150.000 milions de pessetes destinats als fons ocupacionals es van distribuir sense objectivitat, transparència, ni concurrència...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar...

El Sr. Rañé i Blasco

Per tant, la veritat és que..., no doni massa classes de com gestionar fons públics.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies. *(El Sr. Curto i Forés demana per parlar.)* Prego al senyor diputat que contesti des de l'escó, en tot cas. Si us plau, senyor diputat... Des de l'escó, si us plau... Moltes gràcies.

El Sr. Curto i Forés

Senyor Rañé, li he dit en la meua intervenció, i li ho repetixo, que no em pot demostrar, no em pot demos-

trar vostè, en la documentació que existix, no solament al Parlament, sinó a la mateixa Conselleria d'Economia, que els sous dels alts càrrecs pugen un 11%. Això no m'ho pot demostrar. I li he dit que l'increment de la partida, únicament i exclusivament, és la previsió que es fa per a la provisió de noves places d'alts càrrecs.

Per tant, no hi ha ni voluntat, ni possibilitat..., i, per tant, com ahir dia, hi han coses que no poden ser i, a més, són impossibles.

Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, en nom del Grup Popular. *(Pausa.)* Senyor diputat... Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, sembla que ja al final del debat d'aquestes esmenes a la totalitat van sortint nous temes, i això també ho fa la Llei d'acompanyament, i ara estem amb les despeses electorals del Partit Socialista, amb el cas dels fons formació ocupacional, amb el cas de si pugen o no pugen l'11% els sous dels alts càrrecs... Sembla que ja al debat, doncs, es van ficant temes damunt de la taula, que sens dubte nosaltres no obviarem ni passarem tampoc pel damunt d'ells, sinó que estem disposats, com no?, a entrar en aquests temes a què ara feia referència, amb profunditat, en el seu debat.

Des del Grup Parlamentari Popular, en aquest posicionament respecte a les esmenes a la totalitat que s'han presentat en la Llei d'acompanyament, en la Llei de mesures fiscals i administratives per a l'any 2003, anunciem que nosaltres no donarem suport a aquestes esmenes a la totalitat, sent coherents amb l'acord que hem fet amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb el Govern de la Generalitat, per a aquests pressupostos de l'any 2003. I no ho farem perquè després, com esperem que es vegi en el transcurs i en el debat de les més de cinquanta esmenes que varem presentar en aquesta Llei d'acompanyament, hi ha un acord en el conjunt d'aquestes i hi ha una voluntat de millorar el text que es presenta per part del Govern de la Generalitat; millora que –els ho torno a repetir, igual que ahir– no solament interessa al Grup Parlamentari Popular, no solament interessarà, de ben segur, a la ciutadania de Catalunya, sinó que també de ben segur interessarà al Govern de la Generalitat i interessarà a Convergència i Unió. És a dir, no només és un interès del Grup Popular, sinó que esperem que sigui un interès de tota la cambra.

Els recordàvem, allà pel voltant de l'any 99, al Govern de la Generalitat, i ho recordàvem al llavors conseller d'Economia i Finances, el senyor Artur Mas, i ara, doncs, li ho recordem a l'honorable conseller senyor Francesc Homs, que Catalunya havia de tindre i tindria més poder polític i més poder econòmic, i que Catalu-

nya tenia i tindria un nou sistema de finançament per poder assolir més poder polític i més poder econòmic. I això es veu, entre altres, amb aquesta Llei d'acompanyament que avui estem debatent. Catalunya, el Govern de la Generalitat, pot introduir mesures de caràcter polític, de caràcter econòmic, amb les competències que també el nou sistema de finançament ha atorgat a Catalunya.

En el debat d'aquestes esmenes a la totalitat s'han fet referències a diferents aspectes que després anirem desgranant amb les diferents esmenes que hem presentat. Però s'ha parlat del que és una llei d'acompanyament i s'ha fet molta referència al que és una llei d'acompanyament i aquest instrument malèvol, d'alguna manera, que pot ser la Llei d'acompanyament. Jo, amb tota la cordialitat, al senyor López Bulla –que ell deia: «Aquest és un instrument malèvol», no sé si aquestes eren les paraules, i feia referències que ja fa alguns anys que s'estaven emprant; no havia acabat la frase que jo li acabaré en aquest moment–, li vull recordar que el Partit Socialista Obrer Espanyol –perquè ho he anat recordant al llarg de tots aquests anys de la Llei d'acompanyament– va crear l'Agència Tributària, en el seu moment, per llei d'acompanyament, amb la qual cosa ja hem escoltat avui el senyor Martí Carnicer, que ja no ha parlat d'aquell sistema malèvol de la Llei d'acompanyament, perquè, evidentment, no pot hi fer referències en aquest aspecte.

Però sí que voldríem dir que, pel que fa referència a aquesta Llei de mesures fiscals i administratives, creiem nosaltres en la necessitat que hi hagi aquesta Llei d'acompanyament; no solament en la necessitat que, per exemple, hi va haver en l'anterior exercici pel que eren els temes d'adaptació a l'euro, sinó, en tot cas, pel que són mesures que a vegades es desprenen dels mateixos pressupostos de l'Estat o que es poden desprendre de diferents normatives comunitàries i que en un moment o altre, en un moment o altre processal, cal fer referència..., cal poder fer les modificacions puntuals que corresponguin a les diferents lleis en vigor en l'actualitat, també, a Catalunya.

En tot aquest capítol de les mesures fiscals i administratives, nosaltres voldríem fer algunes referències al que són dos aspectes. En primer lloc, pel que fa referència a les mesures fiscals, tot el que són les deduccions dins del tram autonòmic pel que fa referència a l'IRPF, pel que fa referència als temes d'habitatges de lloguer –que ara m'hi referiré–, a l'adquisició de l'habitatge habitual –que el tranquilitzem, senyor Martí Carnicer, quan després ja li farem lectura d'aquesta transacció pel que fa referència als temes de l'habitatge, a l'adquisició de l'habitatge habitual, concretament, a què vostè ens emplaçava al Grup Parlamentari Popular–; com també referències als mínims exempts aplicables en l'impost sobre patrimoni per a discapacitats, per a gent gran, i també el mateix sobre successions i donacions.

I aquesta ha estat una voluntat del Grup Parlamentari Popular a les diferents negociacions en el pressupost per a l'any 2003. Negociacions no d'ara fa una setmana, no de fa dos setmanes, no de fa un mes; com recordaran el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, negociacions que varen ini-

ciar-se el mes d'abril d'aquest any 2002. El mes d'abril de l'any 2002 vàrem tindre les primeres converses amb el Govern de la Generalitat, per tal de poder influir en el pressupost per a l'any 2003 en tots aquells aspectes de caràcter social, en tots aquells aspectes, també, de mesures fiscals, en tots aquells aspectes de capacitat normativa que té el Govern de la Generalitat de Catalunya, després de les possibilitats, hi insisteixo un altre cop, que va donar el nou sistema de finançament, pactat amb el conjunt de comunitats autònomes i amb una majoria absoluta en el Govern de l'Estat, el Govern del Partit Popular.

No faré cap més referència al tema de la Llei de caixes. Hi va haver prou un debat pel que fa a aquest aspecte i que va substanciar, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell. Els recordaré el que els deia ell: aquest no és el debat del 77 –aquest no és el debat del 77–, aquest ha de ser un debat molt més seriós. Aquest ha de ser un debat i un debat d'acord també amb les competències que dona i ha donat el Govern de l'Estat en un marc on les comunitats autònomes poden actuar i creiem nosaltres que és bo que actuïn al respecte.

Sí que també valorem positivament –i hem fet esmenes al respecte, que després m'hi referiré– la creació de dos nous ens: en primer lloc, pel que és l'Institut Català de Valoracions Mèdiques, i després, pel que és l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament; aspectes també relacionats i puntuals modificacions en els temes de l'aigua, en temes de comerç, d'ordenació territorial, d'heliports, de sancions, i un llarg etcètera.

Sí que voldríem, en aquesta intervenció, donar resposta, en primer lloc, ja que aquest és un tema que va ser aprovat en comissió la passada setmana, a aquells aspectes relacionats amb el que és l'habitatge de lloguer i el que són les deduccions per aquest habitatge de lloguer.

La proposta inicial parlava que el contribuent es podia deduir el 5% –el 5%–, i fins a un màxim de 300 euros pel que era l'habitatge de lloguer, amb tot un seguit de requisits. L'esmena del Grup Parlamentari Popular el que va fer és elevar del 5 al 10% aquesta base, deixar-ho en 300 euros i ficar, a la vegada, fins a un màxim de 600 euros anuals en tots aquells aspectes, que vostès ja coneixen, en l'esmena que vàrem presentar en la mateixa Comissió de pressupostos i que ha fet –que ha fet i que fa– que, segmentant la part de població, la part de població més necessitada d'aquests habitatges de lloguer, pugui donar resposta també a aquell acord que vàrem fer en aquest Parlament pel que fa referència als temes de l'habitatge.

Després vostès tornaran a parlar de l'habitatge. M'agradaria principalment, quan el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi surti a parlar de l'habitatge, fer-los una pregunta, i que ens la responguessin al Grup Parlamentari Popular, al conjunt de la cambra i al conjunt de la ciutadania de Catalunya: on està el sòl valorat en 15.000 milions de pessetes –i parlem en pessetes perquè tots ens entenguem–, valorat en 15.000 milions de pessetes, amb les subhastes que havien de ser d'habitatge públic?, que aquest habitatge públic s'ha convertit en habitatge d'alt *standing*, principalment situat a la façana

marítima de Barcelona. Expliqui'ns-ho. I té una bona oportunitat el senyor Pascual Maragall –perquè algunes d'aquelles subhastes es varen fer en la seva època com a alcalde de Barcelona– de pujar a la tribuna, donar explicació de tots aquests metres que havien de ser habitatge públic i que n'han fet habitatge d'alt *standing*. Hi insisteixo, més de 15.000 milions de pessetes. Ara el senyor Maragall té la gran oportunitat d'explicar-ho al conjunt de la ciutadania de Catalunya, l'esforç que sembla que volia fer, però que no va fer i que no ha fet i que esperem que algun dia faci l'Ajuntament de Barcelona, però que, en tot cas, el que va fer és deixar de banda totes les necessitats de l'habitatge públic i fer que interessos particulars, interessos foscos, interessos poc explicables hagin ficat aquests més de 15.000 milions de pessetes de sòl que no eren per a habitatge d'alt *standing*, sinó que eren per a habitatge públic, els hagin, hi insisteixo un altre cop, ficat només en aquelles persones amb molt poder adquisitiu i, en tot cas, no hagin fet les polítiques socials amb què vostès s'omplen la boca.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que ens posen en disposició de votar. Si no hi tenen cap inconvenient els portaveus, votarem en una única votació les tres peticions de devolució d'aquesta Llei. *(Pausa.)*

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Voldria fer avinent a les senyores i als senyors diputats que a la propera votació hi haurà aspectes de desplegament estatutari per al qual es necessitarà la majoria absoluta en cas que s'aprovin. Els ho dic perquè ho tinguin present per raó de l'assistència de vostès en aquesta votació. La votació serà al final del debat, perquè ja serà l'última votació.

Passem ara al debat de les esmenes que s'han presentat a l'articulat, i té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau, senyores i senyors diputats, anem a començar el debat de les esmenes... Un moment, senyor López Bulla; de seguida...

El Sr. López Bulla

Gràcies.

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers... El senyor Curto, de Convergència i Unió..., ah!, sí, ja el veig. Em sembla, senyor Curto, que proposar una esmena a la totalitat degut al caràcter ontològic d'aquesta Llei, dita «d'acompanyament», és un motiu suficient, que ja argumenta per si mateix el que nosaltres entenem que hauria de ser la cosa. Si m'he expressat amb una certa vehemència és per demostrar-li, senyor Curto, que allò que va dir ahir, que estaven deprimits, doncs, no és pas veritat i que, en realitat, vaig fer una ostentació de la meua formidable salut i d'aquell refrany que deia: «Quien tuvo, retuvo, y guardó para la vejez.» O sigui que això explica la meua vehemència.

Entrem ara, senyories –i també contestant indirectament al senyor Curto, de Convergència i Unió–, en els continguts concrets que argumenten la defensa de les nostres esmenes, en tant que una alternativa al text original. Òbviament, posaré l'èmfasi en la defensa de la meua literatura, obviant –i solament hi faré referència quan sigui oportú– el text original –encara que no sé, en aquests moments, si ho faré o no. Tinc quaranta-nou esmenes, i intentaré, doncs, establir el fil conductor de totes elles, perquè es podrien resumir, en definitiva, en quatre grans blocs.

El primer tractaria de les qüestions fiscals. Amb relació a l'IRPF, nosaltres proposem que el seu tram autonòmic absorbeixi la reducció de les tarifes que l'Estat ha establert en aquest esglao, de manera que el recursos que anteriorment anaven a l'Estat, en aquella part, es quedin aquí a casa nostra, a Catalunya. Això afectaria, en una primera fase, solament aquell tram, aquell esglao, el superior, que és el que correspon a les rendes més altes, i no als quatre inferiors, corresponents als sectors de menys capacitat econòmica... *(se sent un telèfon mòbil)* –no sóc jo. La tarifa total quedaria aleshores en un 48% per al darrer tram, i així mateix es reduiria o eliminaria una part de les bonificacions o desgravacions indiscriminades, sempre des del nostre punt de vista, que conté la proposta del Govern.

Nosaltres seríem, som partidaris de concentrar l'esforç en deduccions i desgravacions en matèria d'habitatge de lloguer no incorporant el tram autonòmic als conceptes vinculats a la compra d'aquest, a la compra de l'habitatge, entenent que el percentatge de deducció del tram estatal es manté i resulta eficient en aquest cas. I, en aquest sentit, la desgravació per als lloguers seria la deducció d'un 15% del lloguer de la quota per a rendes de fins a 25.000 euros i amb una màxima de deducció de 223 euros aproximadament, 222,8 euros.

Hem proposat –passant a un altre capítol, a un altre gran bloc, que subsumeix no sé quantes esmenes d'aquest bloc que defensaré, com he dit abans, íntegrament, de les quaranta-nou–, hem proposat, dic, la implantació del fons de finançament turístic de Catalunya. Si el conseller Fernández Teixidó ha parlat de repensar el turisme –cosa que és una frase encertada i un concepte també «novedós», «novedós» amb relació al turisme–, nosaltres proposem al Govern, i a ell també, en safata aquesta proposta.

Els objectius del fons serien: primer, ajudar a finançar la reestructuració del turisme, com diem al text de les nostres esmenes; segon, impulsar un turisme de major qualitat i la diversificació de la seva oferta; tercer, la desestacionalització del sector per múltiples vies, compresa –ja ho hem dit repetides vegades– la..., a través de la via de les polítiques de concertació amb els agents socials i els operadors econòmics, a través de la via dels convenis col·lectius; quart, la millora de la gestió empresarial i els processos formatius per al conjunt assalariat, incloses les categories assalariades de més alt *standing*; cinquè, crear les oportunes infraestructures pendents, com el transport, el sanejament de l'aigua, etcètera, per fer compatible allò que hem dit tantes vegades des del meu Grup –i crec que hem contagiats no poca gent també–, vincular, compatibilitzar desenvolupament amb la defensa del paradigma mediambiental, i sisè, el finançament dels municipis turístics.

El fons de finançament turístic es basa en «la bitxa» –«la bitxa», l'ecotaxa. L'ecotaxa es distribuiria en dos sistemes de finançament d'accions públiques complementàries. Primer, el 40% dels ingressos del tribut s'utilitzaria per a finançar serveis i infraestructures locals relacionades amb el medi ambient, i es repartiria –diem en les nostres esmenes– entre la Generalitat –el 30%– i els municipis –el 70%. Segon, en aquest apartat de «la bitxa», el 60% dels ingressos del tribut s'utilitzaria per eliminar, reduir els efectes ambientals negatius sobre el medi natural i restaurar-lo en tot allò que no disposi de sistemes propis de finançament; es distribuiria, en aquest cas, al 50% entre els municipis i la Generalitat. Tercer, també en aquest apartat de l'ecotaxa, que es finançaria amb les aportacions anuals dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que seran com a mínim equivalents a la recaptació total de les dues figures anteriors –que m'estalvio de dir-li-ho, perquè ja ho coneix, ho ha llegit i ho he dit fa un moment. I quart, les aportacions d'altres administracions, com l'Estat, la Unió Europea, etcètera. I cinquè, òbviament i necessàriament, les aportacions del mateix sector empresarial turístic en programes i actuacions amb l'Administració pública.

Nosaltres, que hem treballat molt acuradament i de manera molt detallada aquesta història, aquest important assumpte de l'ecotaxa, hem volgut filar més prim encara, i diem que la base imposable de l'ecotaxa ha de ser al més àmplia possible, per tal que la pressió fiscal sobre el sector sigui més baixa i amb efectes pràcticament nuls sobre els resultats d'explotació de les activitats. En tot cas, l'impost és repercutible sobre els preus, tarifes, etcètera. La base, doncs, estaria formada per les tarifes, preus, etcètera, aplicats per cada tipus d'equipament.

Per tal que les seves aportacions siguin proporcionades als usos dels espais públics, a l'impacte ambiental que es produeixi o a l'increment de l'ús de les infraestructures públiques de tot gènere que comporten, existiran uns coeficients, entre 1 i 2, per introduir equitat en les aportacions.

El tipus a aplicar serà l'equivalent a un euro per pernoctació, adaptant-lo als diferents equipaments afectats i modulant un escalat de caràcter social, segons la ca-

tegoria de l'establiment, i també l'edat de l'usuari, lògicament. Aquests coeficients a aplicar es situarien entre el 2 i el 0, pensem.

Els equipaments i activitats afectats serien tots els equipaments d'hosteleria, o sigui, càmpings, residències, cases de pagès, apartaments turístics... –perdó...–, apartaments turístics, etcètera. S'inclouen també els equipaments complementaris turístics, com camps de golf, parcs aquàtics, temàtics, centres recreatius turístics, estacions d'esquí, serveis d'esports d'aventura, ports esportius, zones de caça i pesca esportives. Hem previst, senyories, uns ingressos per aquest escenari d'uns 160 milions d'euros, que òbviament, seguint el que hem dit abans, en aquest sentit, 60 milions anirien a la Generalitat i 93 a les administracions.

L'últim bloc és o seria, també agrupant les esmenes detallades en aquest capítol, aquesta desgraciada història de la línia 9 del metro. No redundaré en les argumentacions que he dit al principi, faig meves les paraules del senyor Martí Carnicer amb relació al discurs –que s'allunya molt, i molt, i molt, de manera intencionada, de la veritat– del senyor conseller, entre altres qüestions perquè ha dit que està en una aplicació rigorosa del que diu la Unió Europea, i no és pas veritat tampoc, això. Perquè és ben cert que la Unió Europea, en un principi, va fer una directiva, un document, on *prima facie* es podria interpretar, amb una visió, així, una mica lleugera, a un cop de vista, que es podria fer el que finalment s'intenta fer aquí a Catalunya. L'any passat, la Unió Europea va emetre una directiva dient –ho diré a l'inrevés– que això que s'està fent aquí ara –no ho deia en al·lusió al que s'està fent– està absolutament prohibit; o desaconsellable, millor dit. Per què? Per problemes de seguretat, per problemes, diríem, de coherència, per problemes de racionalitat del servei, etcètera. Pesava sobre els autors d'aquesta directiva la història tràgica del transport de Londres i dels anglesos? No ho sé. El cas és que, en aquest sentit, hi ha –ho diré amb paraules mesurades i tranquil·les– una possible vulneració del que en aquest sentit escriuen les autoritats comunitàries.

És per això que nosaltres hem plantejat, a l'esmena 34, que jo no sé ara si equival a l'oficial, però en qualsevol cas és l'esmena número 34..., bé, en concret, una nova redacció de l'article 77 de la Llei dita «d'acompanyament», de la «Llei mogollón», que diria, *expressis verbis*: «La línia 9 del metro, al marge del seu procediment de construcció i finançament, serà gestionada integralment per la mateixa empresa que la resta de línies de la xarxa, actualment l'AMT, sense ruptura de la gestió, amb la integració tarifària i mantenint el màxim d'elements de seguretat» –o sigui, estem combinant racionalitat, gestió i, òbviament, una qüestió tan fonamental com és la seguretat de la ciutadania. «Per mantenir el sistema actual de finançament del sistema de transport de metro, segons el qual els costos de construcció i el seu finançament són a càrrec de la Generalitat i de l'Estat, i els dèficits d'explotació, a càrrec de la Generalitat, l'Estat i les administracions locals, el cost de la inversió i del finançament associat de la línia 9 del metro no s'integraria en el sistema tarifari, sinó que s'abonaria amb càrrec als pressupostos de la Generalitat», etcètera. Bé, nosaltres pensem que aquest redactat dona peu

a una possible i hipotètica, encara que llunyana, transaccional; la mantenim en aquest sentit, almenys, doncs, per no perdre l'esperança i per lluitar contra aquest pessimisme de la teologia del corró.

I acabo dient que, bé, en certa forma, hem perdut la virginitat, que no hem vist que cap esmena nostra hagi sigut transaccionada, i anuncio que demanarem una votació separada... —no sé ara quin és el número, però ja ho indicaré en el moment oportú—, que fa referència al cos d'advocats de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, que és una esmena que hem firmat Iniciativa per Catalunya, Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. Per a la defensa de les esmenes que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Pujo a la tribuna per defensar les nostres esmenes relatives a la qüestió de l'habitatge. El tema de l'habitatge ha estat una de les qüestions més comentades en la tramitació d'aquesta Llei d'acompanyament i, de fet, de tots els pressupostos, és veritat. És aquest un tema que afecta directament el benestar dels ciutadans i, doncs, que per raó de l'evolució de preus ha rebut molta tensió darrerament. I el Govern va anunciar, de manera, diguem-ne, propagandística, que en aquests pressupostos hi haurien grans millores. Dissortadament, a mesura que s'han anat coneixent els detalls del pressupost, s'ha anat veient que, d'innovacions, ben poques, i que una vegada més —i ja van vint-i-tres exercicis, no és veritat?— els pressupostos de la Generalitat no contenen ni els recursos ni les previsions necessàries per posar vies de solució en aquesta qüestió.

Especialment pel que fa al tema del tractament fiscal, el nostre Grup va descobrir i denunciar, de la mà de l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, que no només no milloraven les coses, sinó que empitjoraven en molts casos. Després van venir els desmentits, els intents, a vegades gairebé patètics, de disfressar la realitat, i les rectificacions; rectificacions que han permès arreglar una mica el desori, però que, tal com mostraré, no resolen de cap manera la qüestió de forma satisfactòria. Deixin-me començar referint-me a les deduccions fiscals per lloguer.

En la versió final, com vostès saben, sembla que finalment el contribuent podrà deduir un 10% de les despeses de lloguer, si correspon a unes determinades categories. Jo els vull recordar que les deduccions per lloguer d'habitatge habitual, que era el 15% dels recursos esmerçats, varen desaparèixer de la declaració de renda l'any 1999 per decisió de les Corts de l'Estat, amb els vots favorables del Partit Popular i de Convergència i Unió. Primer, cal que sapiguem de què parlem.

Segon, que el Parlament ha aprovat una resolució segons la qual s'ha d'aplicar una deducció universal de sis-cents euros per totes les despeses de lloguer. El Govern el que ens proposa és aplicar una deducció que afecta només una part de la població que viu de lloguer —els menors de trenta-dos anys i aquells que reuneixin unes determinades característiques; en tot cas, menys de la població que viu de lloguer— i que, a més, ho fa d'una manera, diguem-ne..., com que a més es limita la renda que aquests contribuents poden tenir —indica que en declaració individual han de trobar-se per sota dels vint mil euros anuals, i en declaració conjunta, per sota dels trenta mil—, molts dels que se'n podrien beneficiar no se'n beneficiaran. Per quina raó? Perquè són contribuents que no fan la declaració de renda.

És per això que el nostre Grup ha volgut introduir una esmena, la número 50, que indica que, d'acord amb el que ja ha aprovat aquest Parlament, el contribuent pugui deduir-se sis cents euros en concepte de lloguer per habitatge habitual, sense excepció, amb l'única excepció, dic, de la seva base imposable. I per complementar-ho hem introduït una altra esmena en la secció corresponent, indicant que, en cas que el contribuent no realitzi declaració de renda per no estar-hi obligat, pugui rebre de l'Administració una ajuda alternativa equivalent a aquest import; si no, diguem-ne, la millora no es produirà. Aquesta és l'única forma, senyores i senyors diputats, de trencar la bombolla immobiliària, aquesta és l'única forma de donar-hi accés als joves.

L'argument que ens deia ara el senyor conseller, que això no farà altra cosa que incrementar els preus, és absurd. Per què la desgravació de lloguer hauria de fer incrementar els preus i la deducció de compra no? Escoltin-me, i en cas que, si una part de la desgravació comportés un augment dels preus perquè el promotor o el propietari considerés que això, diguem-ne, li fa més..., l'incentiva de posar el pis al mercat, al mercat de lloguer, quin mal hi ha, en això? O és que vostès estan aprovant..., diguem-ne, no estan aprovant desgravacions als propietaris en els pressupostos de l'Estat? La qüestió del lloguer, doncs, no està ben resolta, i no està ben resolta d'acord amb les resolucions d'aquest Parlament.

Segon tema: les deduccions fiscals per compra d'habitatge habitual. Aquí vostès varen presentar que es produiria una reducció universal de la pressió fiscal. Després, això es va descobrir que no era cert, i que per a una part molt important de les llars catalanes, d'aquells que paguen hipoteca —que són, recordem-ho, una de cada tres llars catalanes—, el que es produïa —tots els majors de trenta-dos anys— era, de fet, un increment, no una reducció, sinó un increment de la pressió fiscal. Aquí va saltar l'escàndol i es va evidenciar que vostès tractaven, com es diu col·loquialment, de fer passar bou per bèstia grossa.

D'entrada varen negar que això fos cert, però, destapada la qüestió, sembla —sembla— que han hagut de rectificar, almenys parcialment, i acceptar una esmena del Partit Popular, que inclou almenys tots els nuclis familiars que tenen com a mínim un fill. Això eixampla notablement la població elegible, i el nostre Grup —i vull dir-ho explícitament— es congratula d'haver contribuït de manera decisiva a haver denunciat aquesta qües-

tió i a evitar un nou augment de la pressió fiscal sobre l'habitatge, que hauria afectat –ho torno a dir– una de cada tres famílies catalanes.

El que podríem preguntar-nos, tanmateix, senyor president, és quin sentit té deixar fora, llavors, de les possibilitats de deducció aquells que tenen més de trenta-dos anys i no tenen fills; es fa difícil d'entendre, això. En tot cas, nosaltres ens mantenim en la idea de mantenir la renda com a únic criteri discriminant, i que tothom, per sota d'un determinat nivell de renda, tothom –ho torno a dir– tingui dret com a mínim a una desgravació del 15%, sens menysteniment que, si per altres grups se'ls vol donar un incentiu major, doncs, tant millor.

Passo per sobre el tema, gairebé caricaturesc, de la deducció per la transmissió de pares a fills, i em referiré a l'impost de transmissions i actes jurídics documentats.

Com vostès recorden, es produeix la reducció del 7 al 5%, tot i que en l'exercici anterior s'havia augmentat del 6 al 7, però paral·lelament, com ha esmentat ja el senyor Martí Carnicer aquest dematí, es modifica l'escala de gravamen sobre actes jurídics documentats, que té una repercussió general. Per tant, allò que vostès dedueixen per un costat per a alguns, ho afegeixen, ho incrementen per a tots. Nosaltres proposem deixar l'escala de gravamen tal com està, pels efectes acumulatius i perjudicials que això té sobre el conjunt dels preus.

En conjunt, en aquesta Llei d'acompanyament s'ha volgut tractar de manera propagandística, de manera demagògica, un tema molt delicat, senyores i senyors diputats; un tema, el de l'habitatge, en què no hi ha solucions miraculosos i en què tots plegats ens hauríem de moure amb molt de compte. I si les coses no han acabat pitjor ha estat, en molt bona mesura, per les denúncies fetes des del nostre Grup.

Acabo, senyor president, però no volia fer-ho sense deixar de denunciar una iniquitat que, com aquell qui res, es realitza en aquesta Llei d'acompanyament, que és la modificació encoberta de la Llei d'urbanisme de Catalunya; una modificació que mostra, em sembla, quin és el tarannà del Govern respecte als acord concrets en aquest Parlament.

Un dels temes fonamentals del planejament urbanístic avui és el planejament supramunicipal, aquell que es refereix a més d'una localitat, no? A la Llei d'urbanisme, aquest fou un dels temes més debatuts i s'arribà, mal que bé, a un acord: que els plans directores eren competència del Departament, però que en la seva formulació calia comptar amb l'acord i la participació de tots els municipis afectats. Doncs bé, ara, tot just set mesos... –s'hi ha referit abans el Grup d'Esquerra Republicana–, de l'aprovació treballosa d'aquella Llei, resulta que vostès la modifiquen en un aspecte fonamental i, a més, a través d'allò que és presumptament una modificació de la Llei de política territorial de 1983, per introduir una figura nova als plans directores territorials que no gaudeix de les mateixes garanties de participació dels ens locals i que no podrà fer més que crear confusió, invasió de competències i malestar, fins i tot, a l'interior mateix del Departament.

Acabo, senyor president. Aquests aspectes, dissortadament, no són un fet aïllat, sinó l'exponent del caràcter general de la Llei, com mostraran tot seguit en les seves intervencions la senyora Marta Camps i el senyor Àlex Masllorens.

Res més; moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nello. També pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes referents a les qüestions mediambientals i d'infraestructures. En primer lloc, faré referència a un seguit d'esmenes que hem presentat sobre el cànon de l'aigua; ja en els darrers exercicis hem vingut presentant un seguit d'esmenes perquè considerem que es poden incrementar substancialment els ingressos de l'Agència Catalana de l'Aigua, que en aquests moments, com vostès saben, passa per una situació econòmica força delicada, i creiem que es poden incrementar determinats usos de l'aigua amb caràcter o amb finalitats productives o lúdiques.

En aquest sentit, mantenim esmenes referides a la necessitat de gravar l'ús de l'aigua per al reg dels camps de golf o per a alguns determinats casos de canons de neu per fer neu artificial a les estacions d'esquí, sempre que la captació es faci d'aqüífers o d'aigües subterrànies. Però en aquest cas hem introduït una nova variació amb referència al cànon de l'aigua, perquè proposem incrementar o gravar, en aquest cas, el que serien els usos energètics de l'aigua. El que fem realment, senyor president, és incorporar el compromís que va assumir el mateix Govern de la Generalitat, l'Agència Catalana de l'Aigua, davant del Consell d'Administració quan es va posar en relleu la necessitat que s'havien d'aflorar nous ingressos, que el cànon de l'aigua havia d'aflorar nous ingressos en els propers anys, dins del Programa de finançament de l'ACA. En aquest sentit, la direcció de l'Agència Catalana de l'Aigua va proposar-se de cara a aquest any 2003, de cara a l'exercici 2003, gravar tributàriament els usos energètics de l'aigua, però, finalment, no ho ha dut a la pràctica. Per tant, nosaltres hem fet un seguit d'esmenes perquè tant l'energia hidroelèctrica com la refrigeració en centrals tèrmiques i nuclears amb destinació a produir energia elèctrica paguin cànon de l'aigua, és a dir, paguin per l'ús de l'aigua, perquè nosaltres considerem que l'ús de l'aigua que fan tant les centrals nuclears com les centrals tèrmiques de refrigeració, com les centrals hidroelèctriques, repercuteixen, i molt significativament, en l'estat de les aigües i en els cabals dels rius, a part de la producció econòmica, del benefici econòmic, en aquest cas, que genera la producció de l'aigua en centrals hidroelèctriques.

En aquest sentit, concretament, la proposta que fem és una quota que suposaria l'1% del preu de cost de la producció d'energia, de tal manera que s'aplicarien quatre cèntims d'euro per quilowatt / hora d'energia

hidràulica, d'energia produïda tant en centrals hidràuliques com en centrals tèrmiques i nuclears a tot Catalunya. Això suposaria per a l'ACA uns ingressos, un increment d'ingressos anuals, d'11,8 milions d'euros, és a dir, gairebé 2.000 milions de pessetes. Per tant, amb aquestes esmenes, proposaríem incrementar els ingressos propis derivats pel cànon de l'aigua en 2.000 milions de pessetes, que se sumarien a 500 milions més de pessetes que proposem recaptar amb els temes a què m'he referit anteriorment sobre els usos lúdics de l'aigua, com poden ser en camps de golf o en les estacions d'esquí. Aquestes serien les esmenes referents al cànon de l'aigua.

Després hem presentat tot un seguit d'esmenes referents a infraestructures, en algunes de les quals el que fem és suprimir modificacions de lleis que es van aprovar no fa ni un any i que nosaltres considerem que no tenen cap mena de sentit. I, sobretot, presentem un seguit d'esmenes, similars a les que s'hi ha referit abans el diputat López Bulla, sobre l'article 77, amb referència a la línia 9 del metro.

Aquestes dues esmenes del Grup Socialista, una de supressió i l'altra de modificació de l'article 77, fan referència a la necessitat que nosaltres considerem que ha de tenir la gestió de la línia del metro, perquè considerem que s'ha de mantenir la unitat de gestió, tal com diuen les directives europees, i, per tant, no creiem que sigui bo fragmentar la gestió, com s'ha posat en relleu, i també hi ha fet referència el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula amb l'exemple del metro de Londres. Per tant, considerem que l'empresa que hauria de gestionar, en aquesta lògica, la futura línia 9 del metro hauria de ser Transports Metropolitans de Barcelona, com ja va admetre també el mateix president Pujol a la sessió de control de dimarts, i, per tant, no ens sembla que tingui cap mena de sentit mantenir aquest article 77, perquè deixa les portes obertes perquè hi intervingui qualsevol altre operador.

En concret, l'esmena referent a l'article 77 pretén dues coses: en primer lloc, garantir que Transports Metropolitans, que TMB, pugui tenir presència en aquest concurs, i, en segon lloc, que el cànon que es vol imposar a l'operador no repercuteixi sobre les tarifes, és a dir, no repercuteixi sobre els usuaris ni sobre les administracions concessionàries.

És per això, senyor president, per aquest darrer punt a què he fet referència, que creiem que no podem acceptar la transaccional que sobre aquest tema ens ha ofert el Grup de Convergència i Unió, ja que no garanteix aquestes dos premisses bàsiques que nosaltres considerem, és a dir, que aquest cànon que se vol imposar a l'operador repercuteixi sobre l'usuari, sobre les tarifes, i, per tant, nosaltres no acceptaríem aquesta transaccional, i, per tant, mantenim la nostra esmena de modificació, que considerem que garanteix plenament que la línia 9 del metro, com tota la xarxa del metro de Barcelona, tingui una unitat de gestió a través de l'empresa que ho ha de gestionar, a través de Transports Metropolitans.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, finalment, només cal dir que esperem, també, que, en cas de no ser aprovada aquesta esmena de mo-

dificació, aquest concurs no el pugui resoldre el Govern per manca de temps.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens?

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, president. També amb la màxima brevetat, per dir que defensaré les esmenes 96, 106 i 107, que fan referència a Sanitat i Seguretat Social; 110, al Jurat d'Expropiació, i 123 a 133 sobre l'Agència Catalana de Cooperació.

Pel que fa a l'article 72, sobre què hem presentat les esmenes 106 i 107, el que s'ha de dir, fonamentalment, és que el Govern pretén que els càrrecs directius del Servei Català de la Salut puguin tenir una relació laboral que sigui a través d'un contracte laboral d'alta direcció, i en això hem de dir que la percepció que el nostre Grup té, i creiem que és l'adequada, és que el Govern el que pretén és blindar els contractes dels càrrecs directius del Servei Català de la Salut. Hem comptat disset alts càrrecs, com a mínim, beneficiats per aquest article. Es pretén que aquestes persones hagin de rebre fortes indemnitzacions, a pactar un cop aprovada aquesta Llei, en cas que no se'ls renovi la confiança política o quan es produeixi un canvi de govern, i vostès ja m'entenen. Estem parlant de diners públics, i, per tant, això és inadmissible, des d'un punt de vista d'empresa, com hauria de regir, és el que diuen vostès sempre, aquest Servei. A aquest personal, se li han d'aplicar inexcusablement les normes de treball de l'Administració pública a la qual serveixen.

Senyors diputats, també, del Grup Popular, de passada els demanem que no contribueixin a aquest error «garrafal». Votin, com a mínim, l'esmena 107, que diu: «En tot cas, es prohibeixen les clàusules d'indemnització per rescissió d'aquest contracte, tal com estableix l'Acord de Govern del 8 de febrer de 1994.»

Pel que fa a l'esmena número 96, que és sobre la possibilitat que aquest Institut, el CRAM, l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques, contracti serveis a tercers, introdueix la modalitat de contractació a privats. Seran els mateixos, preguntem nosaltres, que han de pagar els salaris de les baixes els que hauran de dir si cal o no cal donar l'alta? Això vostès deuen estar d'acord que és com posar la guineu a cuidar les gallines. El que reclamem és que els convenis que es facin només puguin fer-se amb entitats públiques, únicament i exclusivament.

Pel que fa al Jurat d'Expropiació de Catalunya, bé, l'esmena és àmplia, vostès la coneixen..., si volen llegir-la amb tot detall. En qualsevol cas, només citaré una qüestió: vostès canvien la presidència d'aquest Jurat d'Expropiació de Catalunya, en treuen un magistrat i hi posen aquell eufemisme que diu «jurista de reconegut prestigi», que en el cas que ens ocupa, pel que sembla, és més aviat un jurista amic de la família, i vostès també ja m'entenen.

I passem al tercer tema, que és el de l'Agència Catalana de Cooperació. Aquest és una mica més seriós, perquè, al nostre entendre, el que fa el Govern amb aquest organisme és crear-lo abans que haguem aprovat el Pla director de cooperació, que és el que preveu la creació de l'organisme. Posem el carro davant dels bous, i aleshores ens trobem que la Llei d'acompanyament desenvolupa amb tot detall el que és la creació d'aquest organisme. Nosaltres entenem que això és erroni, i no solament això, sinó que amb això ens estem saltant una disposició de la mateixa Llei de cooperació, que vam aprovar tot just fa un any, el 17 de desembre de l'any 2001, per unanimitat de tots els grups d'aquesta cambra, que preveia que la creació de l'Agència Catalana de Cooperació s'havia de fer amb previ debat i dictamen dels tres organismes que es creaven, organismes de consulta i de participació, que es creaven en l'esmentada Llei. És clar, entenem que això no té cap sentit. Per tant, hem presentat tota una sèrie d'esmenes a diversos articles de creació d'aquesta Llei, i aquestes, evidentment, les hem de mantenir.

Ara bé, també cal dir que en les darreres hores nosaltres interpretem que el Govern fa un canvi de posició en aquesta matèria respecte al que és la no-consulta d'aquests organismes, i en aquests moments el Grup de Convergència i Unió ens ofereix una transacció que nosaltres creiem que mereix ser tinguda en compte pel que representa de canvi d'actitud per part del Grup de la majoria i del mateix Govern, també, respecte de les formes, que són molt importants, i no solament les formes, perquè estic dient que ens estem referint a una disposició addicional de la Llei de cooperació, que vam aprovar per unanimitat fa un any, que preveia uns mecanismes de participació que no han estat consultats, i que, per tant, el text de transacció que en aquest moment proposa el Govern a la disposició final segona de la Llei d'acompanyament entenem que, malgrat que no esborra el pecat original de crear l'organisme abans d'hora, com a mínim intenta resoldre el que per nosaltres era especialment greu, que era no haver consultat els agents de cooperació i no haver donat l'opció que aquests es pronunciessin sobre la creació de l'Agència.

Per tant, hi insisteixo perquè es vegi que, efectivament, quan nosaltres protestàvem perquè això no es feia no era una mera intenció d'oposar-nos sistemàticament a tot, com a vegades es vol fer entendre. Acceptem, i, a més a més, amb molt de gust, la transaccional que fa el Grup de la majoria a l'esmena 133, perquè quan diu que «en el termini de sis mesos, a comptar des de l'endemà de la publicació d'aquesta Llei...», la Llei d'acompanyament, «al *Diari Oficial*, el Govern procedirà a aprovar per Decret...», això sí, «els estatuts de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament», com a mínim hi ha afegit allò que nosaltres reclamàvem, que és: coma, això és necessari sempre quan s'afegeix una altra idea, «amb prèvia deliberació i dictamen dels òrgans consultius previstos a la Llei 26/2001, de 31 de desembre, de cooperació al desenvolupament.»

Insisteixo que valorem positivament aquesta marxa enrere pel que fa a no consultar el sector a l'hora de crear aquest nou organisme, esperem que el sector sigui consultat com aquí es diu, i no ho dubtem, que s'es-

peri a tenir els tres dictàmens preceptius i que quan aquests estiguin sobre la taula, aleshores, s'actui en conseqüència i, d'alguna manera, es doni sortida a un debat que fins ara s'ha obviat i no ha estat possible tenir en aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, i fins l'any que ve.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, doncs, segona part. El nostre Grup Parlamentari farà en aquests moments la defensa de les esmenes més puntuals..., que hi ha fins a un nombre total de setanta-vuit, si no vaig errat, i voldria començar, precisament, per aquelles en què hi ha hagut un mínim acord amb el Govern, i en aquest cas amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i que han provocat algunes transaccions, poquetes pel nostre gust, però algunes sí.

En aquest sentit, agafo la darrera que acaba d'esmentar el senyor Masllorens, i si en la meua intervenció en la defensa de l'esmena a la totalitat donava aquest com un tema, doncs, que no s'havia tractat bé, sembla que entre aquell discurs i ara hi ha hagut una renegociació de la qüestió, i, per tant, tot i que no és el que hauria d'haver estat de bon principi, sí que hi ha hagut una reconducció, i, per tant, des d'aquest punt de vista, ens podem felicitar de poder fer aquesta esmena transaccional, que, doncs, seria conjunta a partir de les esmenes presentades pels tres grups parlamentaris i d'un seguit d'esmenes nostres pròpies, amb la qual, com ha dit el senyor Masllorens exactament fa un moment, el Govern sí que aprovarà mitjançant decret els estatuts, però hi haurà deliberació i dictamen amb els òrgans consultius previstos. Per tant, aquesta esmena transaccional en seria una.

Hi ha una altra esmena transaccional que fa referència a les marques turístiques, que també, d'alguna manera, és conjunta a partir de dos esmenes nostres i d'una del Grup Socialista, i que fa referència, com he dit abans, a les marques turístiques i a la incorporació de dues marques noves, com serien Terres de l'Ebre i Vall d'Aran. Per tant, aquesta seria una segona esmena transaccional.

I, finalment, una tercera esmena transaccional, que ja ha comentat també el senyor López Bulla, referent al cos d'advocats, i que, per tant, dono també per defensada i sumada al balanç d'esmenes transaccionals que hem pogut consensuar amb el Grup de la majoria.

En qualsevol cas, és evident que tres esmenes transaccionals sobre un bloc de més de setanta-vuit esmenes no deixa de ser un balanç, doncs, justet, si més no pel que nosaltres enteníem que hauríem pogut fer a partir de les moltes propostes que hem fet en aquest àmbit.

Explicaré ara la resta d'esmenes, i sobretot les que, doncs, per nosaltres són més importants, perquè entrar

en el detall de totes setanta-vuit seria pràcticament impossible.

Començaria pel primer bloc, el bloc d'esmenes fiscals. La gran majoria d'aquestes esmenes són de temes que afecten la família, que afecten el benestar, que afecten, doncs, el que seria la millora de les condicions de vida dels ciutadans i ciutadanes del nostre país. Una part –una part– de les mesures que proposem no deixa de ser..., l'increment de mesures que proposa el Govern en aquest àmbit.

Agafem un exemple en el qual ens hem agafat tots, tant el Govern en la seva exposició com els grups de l'oposició en la defensa de les seves esmenes, i, com he dit abans, és un tema que ha estat d'actualitat rabiosa en les darreres setmanes i que tinc la sensació que ho continuarà sent en el futur, i sobretot amb perspectives d'un any electoral. Aquest no és altre tema que el tema del lloguer d'habitatges. La pregunta és òbvia: és una prioritat, el lloguer d'habitatges, o no és una prioritat? Si és una prioritat política, que des del nostre punt de vista hauria de ser-ho, les deduccions són clarament insuficients. Aquí es planteja, a la Llei, un seguit de mesures que fan referència, doncs, per una banda, a una deducció del 5% amb un màxim de tres-cents euros anuals, però s'acota, és a dir, famílies nombroses, menors de trenta-dos anys, aturats, minusvàlids, vidus i vídues de més de seixanta-cinc anys, a més a més amb un límit a partir de la base imposable i, a més a més, a partir que el lloguer no excedeixi en un 10% els rendiments nets.

Per tant, aquesta és una qüestió molt concreta que afecta unes persones determinades, però així no es prioritza una política de lloguer d'habitatges. Com he dit abans, aquesta segurament que té a veure amb una política de lloguer d'habitatges més socials, però no estem parlant d'això, només; estem parlant d'això, indubtablement, però estem parlant també d'incrementar molt més el que són els lloguers d'habitatges en el nostre país.

Per tant, quina és la proposta que nosaltres fem? La proposta que nosaltres fem és: molt bé, aquest 5% de deducció que sigui universal, és a dir, més enllà del que són estrictament tots els casos que el Govern ha anat esmentant, i, en tot cas, per a aquests casos concrets, és a dir, per entrar ja en aquesta qüestió més social, plantejar-nos el 10% de reducció. Per nosaltres, és així com, d'alguna manera, es canviaria o es trencaria la dinàmica i la inèrcia actual en aquest àmbit. Hi insisteixo: no només s'afavoririen les polítiques de lloguer d'habitatges en l'àmbit social, sinó també les polítiques de lloguer d'habitatges en l'àmbit general, que nosaltres entenem que hauria de ser un objectiu de per si.

En aquest àmbit, doncs, hi ha tot un seguit de propostes i de mesures d'esmenes que hem anat plantejant, el nostre Grup Parlamentari, i que fan referència a aquesta qüestió.

Una altra qüestió: préstecs per a l'estudi universitari. La Llei d'acompanyament regula el que haurien de ser els préstecs a l'estudi universitari, però només per al tercer cicle. El nostre Grup Parlamentari es planteja per què no ampliar aquests crèdits en tots els cicles. No deixa de ser una certa contradicció, entre altres coses, perquè, amb una certa edat, que és quan fas el tercer cicle, és evident que hi ha una pressa òbvia per treballar, entre

altres coses, perquè els recursos econòmics són limitats, i, llavors, per tant, la gent, quan acaba la carrera, el que ha d'intentar o el que intenta, bàsicament, si no ho ha intentat abans ja –si no ho ha intentat abans ja–, és trobar una feina que pugui tenir, doncs, un cert rendiment econòmic.

A partir d'aquí, el que és evident, també, és que l'accés a aquest tipus de crèdits per a aquest tipus de cursos és un accés restringit. Nosaltres entenem que caldria ampliar aquest vessant i fer una política molt més valenta i decidida en l'àmbit de suport als estudis universitaris i en l'àmbit aquest concret dels préstecs. En definitiva, no seria altra cosa que, d'alguna manera, el que comentàvem fa un parell de plens: mesures concretes per a l'emancipació juvenil; facilitar tot el que sigui –i aquesta era una de les propostes que nosaltres fèiem en l'àmbit universitari concretament– facilitar tot el que sigui l'emancipació juvenil només es podrà fer a partir de polítiques concretes en aquest sentit i que, evidentment, facilitin l'emancipació de les persones joves, i el fet que els préstecs es puguin fer en tots els cicles dels estudis universitaris és evident que seria una mesura en aquest sentit.

També en l'àmbit de les polítiques de les deduccions, plantejem tot un seguit d'esmenes que fan referència a noves deduccions: plantejem una nova fórmula pel que fa referència a les donacions; plantejem incrementar els recursos que es donen per a fills o filles, per a custòdia, per a llibres escolars, adquisició de llibres escolars –aquest és un debat també etern, però, en qualsevol cas, encara pendent–, i plantejem també donar el cent per cent de la quota tributària de l'impost sobre successions i donacions.

Un altre seguit d'esmenes fan referència a les unions estables de parella, i aquesta jo diria que no és una esmena que costi diners. Així com d'altres, evidentment, tenen una repercussió econòmica clara i evident, i, per tant, són una qüestió de prioritat política, aquesta és una qüestió jo diria que pràcticament tècnica, si vostès m'apuren, no?

Quan parlem d'unions estables de parella, i la Llei d'acompanyament s'hi refereix en determinats moments, té sentit, i està bé que es faci el reconeixement de parelles de fet, homosexuals i heterossexuals, però també té sentit que el reconeixement es pugui fer a partir dels registres municipals de les parelles de fet, entre altres coses, perquè els primers que van respondre en aquesta qüestió van ser els ajuntaments, i sembla que ara aquest sigui un tema que s'ha anat oblidant, i, en aquest sentit, sobretot, també, al fet de reconèixer la feina que han fet els ajuntaments en aquest àmbit, penso que seria ideal, doncs, donar encara més autoritat a aquests registres municipals de parelles de fet. Avui en dia penso jo que si creiem no només en el principi de subsidiarietat, sinó també en el paper que juguen els ajuntaments en el nostre país, doncs, poder començar a plantejar qüestions com aquesta penso que seria, en definitiva, donar validesa i utilitat a una qüestió que, hi insisteixo, llargament s'ha reivindicat i que s'ha començat a fer des de la base.

També hi ha tot un seguit d'esmenes que fan relació al que serien les relacions paternofiliales, amb relació a les

herències, amb relació als impostos que s'han de pagar al respecte, amb relació, també, a l'ampliació d'aquests conceptes.

Com he dit abans, en la meua anterior intervenció, hi ha hagut tot un seguit d'organismes que s'han anat creant i que s'han anat, d'alguna manera, modificant a partir d'aquesta Llei d'acompanyament. Un és el Centre de la Propietat Forestal. També aquí hem presentat algunes esmenes que són apreciacions. És evident que aquí ja hi va haver tot un seguit de demandes a partir de la presa en consideració de la constitucionalitat de la Llei 17/99 i 20/2001, que hi ha hagut un dictamen del Consell Consultiu al respecte, i nosaltres entenem que el Govern ha anat adaptant-se a totes aquestes qüestions. Tanmateix, entenem que hi havien matisos importants a tenir en compte i que feien referència a aquesta Llei que el nostre Grup Parlamentari ha presentat també en forma d'esmenes. Segurament, també, aquestes són d'aquelles esmenes que no representen, des del punt de vista pràctic, una despesa econòmica, sinó que representen, segurament, fins i tot, i permetin-me potser la immodèstia de dir una millora substancial del text de la Llei, entre altres coses, perquè resol alguns problemes que tècnicament plantejava el redactat actual. En qual-sevol cas, evidentment, això és qüestió també de valoració, i lamentem que aquesta valoració no s'hagi fet amb tota la profunditat que hauria calgut. És a dir, és allò que deia abans: estic convençut que si haguéssim tingut ocasió de parlar-ne una miqueta més a fons, possiblement, en aquest àmbit també hauríem arribat a alguna mena d'acord, com també hauríem arribat a alguna mena d'acord en el que fa referència a l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques, en què el nostre Grup Parlamentari ha presentat tot un seguit d'esmenes que també fan referència a la composició dels òrgans, que fan referència a com ha de funcionar, que fan referència, d'alguna manera, doncs, per exemple, una de molt concreta, que entenem que seria absolutament interessant, a la creació de la unitat d'atenció a l'usuari dintre de l'àmbit de l'Institut. Què vol dir això? Més recursos econòmics? No, vol dir tenir una certa visió de com ha de funcionar aquest Institut Català d'Avaluació Mèdica. Són exemples, hi insisteixo, puntuals i concrets, però que, també, d'alguna manera, expressen, al final, una filosofia clara de com s'han fet o com s'han deixat de fer les coses, i, per tant, en aquest sentit, doncs, una altra qüestió a afegir.

He parlat a bastament abans del tema de les caixes d'estalvi. El nostre Grup Parlamentari ja ha dit en diverses ocasions quin era el seu posicionament al respecte, no els cansaré amb la repetició. Sí, però, que caldria, en tot cas, que quedés clar quins són els tres elements que nosaltres plantejem en aquest tema concret en la Llei d'acompanyament.

Per una banda, introduir el Parlament dins dels sectors representatius. Per tant, canviar els percentatges. Hi insisteixo: aquesta és una qüestió fonamentalment d'entendre la participació dels sectors polítics en el sentit més ample possible. En aquests moments, és evident que dintre les caixes hi participen diversos organismes polítics, institucions. Per tant, introduir-hi el Parlament seria ampliar més aquest ventall.

En segon lloc, limitar el mandat dels membres del Consell d'Administració. No caiguem en el debat fàcil de l'edat, només; fem el debat de fons, que és el que fa referència al nombre de mandats que hi ha d'haver, quants anys ha de durar aquest mandat i com s'han de fer les coses. En aquest sentit, caure en el debat dels setanta, dels setanta-set, nosaltres entenem que és caure en un debat absolutament buit de contingut.

I, finalment, la tercera qüestió, com he dit abans, és reglamentar les quotes participatives, perquè, en definitiva, si no, molt ens temem que s'iniciï un procés de privatització de les caixes que podria ser absolutament irreversible i de conseqüències nefastes, fins i tot per al futur econòmic del nostre país. En aquest sentit, és evident que la tradició de les caixes d'estalvi catalanes és una de molt concreta, determinada, que, efectivament, doncs, fa molts anys que les caixes funcionen en el nostre país i que, indubtablement, el nostre país no pot renunciar al fet que aquestes caixes continuïn donant un servei en aquest país, no en d'altres, com de vegades podria sospitar que acaba passant.

Esmenes més concretes fan referència, per exemple, a la modificació de la gestió dels museus de Catalunya, i molt concretament pel que fa referència al Museu Arqueològic de Tarragona. Aquí es dona l'anècdota curiosa que el mateix director del Museu Arqueològic de Tarragona es va assabentar d'aquest canvi de gestió, doncs, en trobar-se amb un diputat del nostre Grup Parlamentari pel carrer i dir-li: «Ja has vist que la Llei d'acompanyament canvia la gestió del Museu Arqueològic?» Evidentment, l'home..., evidentment, no, però, en tot cas, l'home no havia vist res, i va estar, doncs, diguem-ne, no gratament, sinó en aquest cas ingratament sorprès que això es fes d'aquesta manera.

El nostre Grup Parlamentari ha defensat aquí, i a Tarragona, a l'Ajuntament, i en d'altres àmbits, a Madrid concretament, que és indispensable que hi hagi una figura única de la gestió de Tarragona com a Patrimoni de la Humanitat. El Museu Arqueològic és una part fonamental d'aquesta gestió, i, per tant, des d'aquest punt de vista, en aquests moments, plantejar que la gestió dels museus s'unifiqui a nivell de Catalunya i, per tant, que el Museu Arqueològic perdi aquesta branca, doncs, fa difícil que, després, a l'hora de la veritat, es pugui plantejar aquesta gestió única de Tarragona com a Patrimoni de la Humanitat i, per tant, dificulta absolutament aquesta idea de cara al futur, que per nosaltres, hi insisteixo, és prioritària. Entenem que hi haurien altres fórmules que permetrien la coordinació dels museus i que, d'alguna manera, permetrien també trobar solucions en aquesta qüestió, però com que tampoc hem tingut ocasió de parlar-ne, doncs, senzillament, les coses acabaran sent com planteja la Llei, i francament, en aquest sentit, doncs, ho seran, des del nostre punt de vista, amb un error bastant greu que a la llarga, doncs, caldrà, segurament, rectificar.

I acabo amb una esmena concreta, que fa referència a la Sindicatura de Comptes. El nostre Grup Parlamentari ha presentat una proposició no de llei que en el seu moment es veurà i que fa referència a l'informe de fiscalització que va fer la Sindicatura de Comptes sobre les eleccions al Parlament de Catalunya de l'any 99.

Aquest informe detectava que determinades formacions polítiques que havien concorregut en aquestes eleccions que havien rebut subvencions per part de l'Administració havien sobrepassat els límits de les despeses electorals legalment establertes. Constatava també, la Sindicatura de Comptes, quines limitacions competencials tenia. Per tant, aquí quedava, d'alguna manera, la qüestió absolutament coixa.

La Comissió de la Sindicatura de Comptes, *a posteriori*, el que fa és encarregar un altre informe a la Sindicatura de Comptes on ja s'especifiquessin quines eren les infraccions, abusos, pràctiques irregulars, observades en la comptabilitat electoral presentada per les formacions polítiques, i, per tant, a partir d'aquí, que es pogués proposar una reducció o devolució de la subvenció rebuda per les forces polítiques que haguessin incorregut en irregularitats.

Aquesta ampliació de l'informe es feia, quedava recollida en l'informe 5/2001 de la Sindicatura de Comptes, i la Sindicatura, de nou, recordava que no té una competència expressa per fiscalitzar les comptabilitats electorals ni per a proposar la no-adjudicació o reducció de les subvencions electorals, com la tenen el Tribunal de Comptes i altres òrgans de control extern.

A partir de constatar aquestes limitacions, la Comissió aprova una altra resolució, la 856/VI, on s'insta la Sindicatura a traslladar al Tribunal de Comptes l'informe de referència, l'ampliació de l'informe, perquè el Tribunal pogués portar a terme la seva funció fiscalitzadora, i, a la vista de les infraccions i les pràctiques irregulars observades en la comptabilitat electoral presentada per determinats partits, es manifestés sobre la no-adjudicació o reducció de la subvenció.

Finalment, el Tribunal de Comptes presenta un informe, l'informe que se li demanava, en el qual, doncs, recull tota aquesta qüestió, i, efectivament, doncs, oficialitza la irregularitat en algun cas i proposava la reducció de la subvenció, concretament en una formació política, el Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en una quantitat de diners concreta.

Bé, tot això no deixa de ser paper mullat si al final no es fa res més. És a dir, aquí ens trobem davant d'un buit legal evident, un buit legal que, justament, davant d'un any electoral en què hi haurà eleccions municipals i eleccions al Parlament de Catalunya, és evident que tots els partits polítics hauríem de ser conscients que cal predicar amb l'exemple, cal corregir les coses que no s'han fet bé i cal, d'alguna manera, prioritzar totes les polítiques que facin referència a la transparència i que facin referència, també, a l'aplicació estricta de la Llei pel que fa referència a, d'alguna manera, la gestió dels recursos econòmics amb relació a les campanyes electorals.

Som conscients que aquest és un tema complicat, que no només es queda aquí, sinó que ha d'anar molt més enllà, i en aquest sentit s'han de remarcar els esforços que s'han fet al llarg d'aquesta legislatura, esforços que fins i tot han estat encapçalats per la mateixa Presidència del Parlament, que en aquesta línia, doncs, és evident que s'havien de trobar solucions i trencar una mica amb les inèrcies passades. Però, és clar, en un tema tan

elemental i fonamental com aquest, resulta que, després de fer tot el que s'ha fet, després dels informes, l'ampliació de l'informe, l'informe del Tribunal de Cuentas, ens trobem que no passa res, no passa absolutament res.

El nostre Grup Parlamentari ha presentat la Proposició no de llei perquè passi alguna cosa. Però a més a més diem: o reformem la Llei, o això no tindrà solució. I la reforma de la Llei és el que presentem en forma d'esmena en aquesta Llei d'acompanyament. Entenem que, d'alguna manera, això solucionaria aquest buit legal; que, a més a més, després, si la Llei electoral —que és en definitiva l'argument que s'ha plantejat per part d'algun grup parlamentari—, doncs, recull la funció que ha de tenir la Sindicatura de Comptes amb relació a la fiscalització de les comptabilitats electorals dels partits, ens sembla perfecte, ha de ser així, però mentrestant —mentrestant— dotem-nos d'una eina que, efectivament, permeti, si més no, donar aquesta imatge de transparència que entenem que seria absolutament desitjable.

Què diu l'esmena en qüestió? Molt senzill, diu: «Correspon a la Sindicatura de Comptes, en el marc de la Llei electoral de Catalunya, la fiscalització de les comptabilitats electorals dels partits, federacions, coalicions o agrupacions que compleixin els requisits exigits per a percebre les subvencions de la Generalitat, o bé que hagin obtingut bestretes amb càrrecs a les dites subvencions. Segon, en l'exercici de la seva funció fiscalitzadora, la Sindicatura de Comptes ha de pronunciar-se sobre la regularitat de les comptabilitats electorals i, en cas que es detectin irregularitats en l'esmentada comptabilitat, proposar la no-adjudicació o la reducció de la subvenció a la formació política afectada i trametre al Parlament i al Govern el resultat de la seva fiscalització mitjançant un informe raonat que abasti la declaració de l'import de les despeses regulars, justificades per cada formació política.»

És evident, doncs, que aquesta, en definitiva, és una mesura d'aquelles que se'n diuen «d'higiene democràtica» i que tampoc representa cap increment de recursos econòmics per a les arques del Govern; al contrari, representa una expressió clara d'una certa filosofia i una certa manera i voluntat de funcionament. Entenem que aquesta mesura, a més a més, hi insisteixo, és absolutament oportuna davant de l'any electoral en què ens trobem.

No entenem tampoc la negativa a parlar-ne, ni tan sols a parlar-ne, d'aquesta qüestió, entre altres coses perquè, hi insisteixo, segurament que aquest és un tema que, després de tota la feina que s'ha fet al llarg d'aquesta legislatura, després de tots els discursos que hem sentit en relació amb aquesta qüestió, doncs, que ara una esmena, que a més a més des del punt de vista legal solucionaria perfectament la qüestió..., ni tan sols se'n vulgui parlar. Però bé, en qualsevol cas, ha estat la dinàmica de la tramitació d'aquesta Llei... Sí que és cert que hi ha hagut tres esmenes transaccionals, evidentment, tres qüestions puntuals, doncs, que podran ser aprovades, però en la seva globalitat la decepció del nostre Grup Parlamentari amb relació a la tramitació i, per tant, a l'aprovació d'aquesta Llei és gran, la decepció, ho repeteixo, és gran, i, en tot cas, també predetermina quina serà l'actuació del Govern aquest any que ve.

Per tant, dono per defensades totes les esmenes del nostre Grup Parlamentari, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, per defensar el conjunt d'esmenes del Grup Parlamentari Popular, que van de la número 212 fins a la número 244, de la Llei d'acompanyament. Vagi per endavant..., i el primer apartat que faria és relacionat amb el tema «habitatge», que s'hi han tornat a fer referències, com era lògic i normal després de les diferents esmenes, després del que deia a l'inici el text de la Llei d'acompanyament, i després també del debat que vàrem substanciar en el dia d'ahir.

I voldria recordar, perquè se n'ha fet menció per part del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello, el que fa referència als temes de deduccions per l'habitatge de lloguer. Tornaré a repetir el que abans he dit: el contribuent es podrà deduir fins al 10% i fins a un màxim de 300 euros, sempre que concorrin els requisits següents: és a dir, que en la data de meritació de l'impost tingui trenta-dos anys o menys; que hagi estat aturat durant 183 dies o més durant l'exercici; que tingui un grau de minusvalidesa igual o superior al 65%, i que sigui vidu o vídua i tingui seixanta-cinc anys o més. El segon dels aspectes és que la seva base imposable no sigui superior a 20.000 euros anuals, i a la vegada, també, que les quantitats satisfetes en concepte de lloguer excedeixin el 10% dels rendiments nets del subjecte passiu.

Però també aquesta mateixa transacció, aquest mateix acord a què vàrem arribar la passada setmana en comissió, diu en el segon apartat que el contribuent es podrà deduir el 10%, i ara fins a un màxim de 600 euros anuals, de les quantitats satisfetes en el període impositiu en concepte de lloguer de l'habitatge habitual, sempre que en la data de meritació pertanyi a una família nombrosa, en aquest cas, i compleixi els requisits *b* i *c*, és a dir, que la seva base imposable no sigui superior a 20.000 euros anuals i que les quantitats satisfetes en concepte de lloguer excedeixin el 10% dels rendiments nets del subjecte passiu.

I, en el cas de tributació conjunta, sempre que algun dels declarants es trobi en alguna de les circumstàncies previstes en la lletra *a* –la que feia referència que en la data de meritació de l'impost tingui trenta-dos anys o menys, que hagi estat aturat, que tingui un grau de minusvalidesa, que sigui vidu o vídua o tingui seixanta-cinc anys o més–, l'import màxim d'aquesta deducció podrà ser de 600 euros, i el de la base imposable de la unitat familiar, de 30.000 euros.

Fem referència a tot aquest aspecte perquè creiem que és un aspecte important, de promoció de l'habitatge de lloguer habitual, i a la vegada, també, pel que és i fa referència a la gran necessitat, a la necessitat que des del Grup parlamentari Popular també vàrem indicar

aquestes darreres setmanes i que feia referència a l'habitatge de lloguer per a joves.

El segon apartat –que inclou una transacció que hem lliurat a la Mesa i que suposem que la resta de grups parlamentaris ja tenen– fa referència al capítol de l'habitatge i l'adquisició d'habitatge i les seves deduccions per inversió d'habitatge habitual en el tram autonòmic; és a dir, les esmenes que van de la 212, del Grup Popular, fins a la 215, del Grup Popular. I és cert –i ho deia també abans l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello– que el primer plantejament que fixava el Govern el que feia era una reducció del 15% al 13,5%; aquesta era la realitat. Les esmenes que ha plantejat el Grup Parlamentari Popular són perquè aquest 13% inicial quedi al 13,5, i solament quedi en 13,5 en els supòsits solament, solament en els supòsits d'aquella persona –d'aquell noi, d'aquella noia; d'aquell home, d'aquella dona– de trenta-dos anys o més que no tinguí fills.

Què és el que, d'alguna manera, volem amb aquest aspecte que hem plantejat, què és el que volem cercar, què és el que volem anar a buscar? En primer lloc, que hi hagi una política de família coincident amb les mesures que des del Grup Parlamentari Popular hem impulsat al llarg dels últims anys. I que, en segon lloc, totes les desgravacions en el tram autonòmic hagin pujat, d'aquell 13 inicial que havia proposat el Govern, no a un 13,5 o a un 15 que estava, sinó al 16,5 per a tota la resta, és a dir, totes aquelles persones menors de trenta-dos anys..., totes aquelles persones de més de trenta-dos anys que tinguin almenys un fill i, evidentment, tot el conjunt de la societat que estigui..., menys els que abans feia referència.

Creiem que és un avenç, que és un avenç important, i creiem que, junt amb les mesures de política de lloguer d'habitatges a què abans he fet referència, junt amb els plans de xoc d'habitatge per a joves que vàrem aprovar, i també plans de xoc d'habitatge per a famílies nombroses, tots aquests aspectes fan un paquet important per a una problemàtica important, com són tots els temes de l'habitatge a Catalunya. Tot això lligat amb el que ja anunciem que estem oberts al seu debat, important debat que s'haurà de substanciar pel que fa referència a la nova Llei d'habitatge, que tot sembla indicar que entrarà en aquest Parlament el proper període de sessions.

Fet tot aquest apartat relacionat amb els temes d'habitatge, aniria a la defensa de totes les altres esmenes.

La primera d'elles fa referència a l'esmena número 117, als temes de la reducció de quota. I el que diu aquesta esmena és que es perd en el supòsit de manca de pagament del deute tributari en el període voluntari. És a dir, en un cas d'un recurs, el que és un dret per part del ciutadà no ha de fer que es pugui perdre aquesta reducció, perquè, com deia, és un dret, i és per això aquesta modificació en l'article 16 de la mateixa Llei d'acompanyament.

Les esmenes 220, 221, 222 i 223, que fan referència a l'article 32, en els seus apartats quart, cinquè, sisè i vuitè, són l'ampliació de terminis del contribuent per als certificats de valoracions de béns.

L'esmena a l'article 33 és la concreció de les administracions territorials pel que fa al règim jurídic de les

administracions públiques i del procediment administratiu comú.

En l'esmena que fa referència a l'article 34, apartat sisè, i que fa referència als temes de reserva social, diem nosaltres els termes en què s'estableix... perdó, el que s'estableixi ha d'estar acordat pel ple de la mateixa corporació, i no solament –com podria determinar-se o podria entendre's– per part de l'equip de govern o per part del mateix alcalde, sinó que sigui per un acord del ple de la corporació.

Proposem que hi hagi un termini màxim d'un any per al que és l'inventari, que encara està pendent, dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Hi ha tot un seguit d'esmenes –l'esmena 229 o l'esmena 233–, que és tota la classificació, el règim jurídic i l'organització del que és l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques. I el mateix, però en aquest cas per a l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, les esmenes 234, 235 i 236.

Ja ho havíem dit quan es va crear l'Ens d'Infraestructures Ferroviàries de Catalunya, i ho tornem a dir ara en aquest moment, i per això aquesta esmena a l'article 59, apartat 2, punt 1: és a dir, l'òrgan de direcció i control de l'Ens és integrat i ha de ser integrat per una presidència i per un nombre de vocalies que es determini reglamentàriament –però que, en tot cas, nosaltres proposem que no excedeixi de tretze–, i també pel secretari o secretària d'aquest òrgan de direcció.

Una esmena que proposem pel que fa referència al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i voldria fer lectura textual de la mateixa... És a dir: «Sens perjudici del que es disposa en l'apartat anterior de l'article 90, i en el marc de les competències del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, la desatenció als requeriments formulats en virtut del que disposa la lletra h de l'article 10 d'aquesta mateixa Llei es considerarà una infracció lleu, que serà sancionada d'acord amb el que estableix l'apartat 2 de l'article 82, de la Llei 11/1998, de 24 d'abril, general de telecomunicacions.»

De l'esmena 244, del Grup parlamentari Popular, anuncio la seva retirada.

I també anuncio que, en cas que es sotmetés a votació l'esmena 245, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, nosaltres no hi donaríem suport, a aquesta esmena. Aquest és un tema que ha estat present als mitjans de comunicació aquests darrers dies, aquestes darreres setmanes, i que fa referència als embargs –així es titulava– dels comptes de les diputacions. Des del Grup Parlamentari Popular, i en defensa, evidentment, del que és el municipalisme, en defensa de l'autonomia local, i també en defensa del que són els aspectes en què entre les administracions s'ha d'arribar a acords..., i, en tot cas, no hi ha d'haver un tema que nosaltres, des del nostre punt de vista, podríem creure –almenys així ho diem– que podria fins i tot arribar a ser inconstitucional en el mateix. Nosaltres esperem que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió retiri aquesta esmena, i, si no, en tot cas, ja anuncio la votació en contra d'aquesta, la número 245, l'única esmena viva del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Vàrem oferir i vàrem ser receptius a poder formular algun tipus d'acord, que no s'hi ha arribat i que lamentem que no s'hi hagi arribat, però, en tot cas, nosaltres hem mantingut, hi insisteixo, aquesta posició i aquest caràcter municipalista i de reconeixement de l'autonomia local en aquesta esmena 244, que per això he anunciat la seva retirada.

Comentar també que estaríem d'acord amb les transaccions a què s'ha fet referència, transaccions..., no solament la que hem lliurat a la Mesa sobre el tema de l'habitatge i que hi he fet referència, sinó també les esmenes que s'han transaccionat i que ens hi hem sumat, a elles –una, concretament, sobre un tema de l'aigua; l'altra, sobre l'Agència Catalana de Cooperació, sobre el cos d'advocats, i també sobre marques turístiques–; he anunciat, com deia, aquesta retirada de l'esmena 244, i també demanaríem, senyor president –també ho hem lliurat a la Mesa, ho hem comunicat–, la votació separada de l'article 82 bis d'aquesta Llei d'acompanyament, que, per un error material d'aquest article, creiem que no és susceptible de ficar-lo a votació –en tot cas, no es pot demanar la seva retirada–, i que fa referència a un tema, com deia, d'un error material, pel que fa referència a temes de confraries de pescadors.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, aquesta és l'última intervenció del Grup Parlamentari Popular. En tot cas, agrair el suport a les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari Popular per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i indicarlos, altre cop, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per extensió al Govern de la Generalitat, que, sens dubte, les esmenes que ha presentat, que ha negociat i que ha acordat el Grup Parlamentari Popular amb el Govern de la Generalitat no solament ens interessin al Grup Parlamentari Popular, no solament ens interessa que el pressupost de l'any 2003 tiri endavant i que és en la línia de garantir l'estabilitat i la governabilitat a què hem fet referència al llarg de tota aquesta legislatura per part del Grup Parlamentari Popular, però, sinó, que també, a la vegada, els recordem, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió i al Govern de la Generalitat, que, de ben segur, també els deuen interessar, les esmenes del Grup Parlamentari Popular, com així s'ha ficat de manifest.

En tot cas, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Veus de fons. Rialles.*) En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, anuncio que la defensa del nostre Grup del torn en contra de les esmenes a la Llei d'acompanyament la dividirem entre el senyor Marcel Riera i jo mateix. Jo em limitaré a tractar els temes que fan referència als tributs, o sigui, a les mesures fiscals i al tema de les caixes d'estalvi.

Per començar, ja que estem, pràcticament, al final d'aquest llarg debat parlamentari que va començar ja fa

dies, en el moment que va entrar el Projecte de Llei per part del Govern, i, com deia, estem, pràcticament al final, i perquè no me n'oblida voldria, com sempre, en primer lloc, demanar disculpes si en tot aquest debat, en algun moment, no he estat amb la correcció que em pertanyia o que em tocava amb algun dels diputats, i, per tant, ho faig sincerament, i agraeixo també el treball que han fet tots els grups amb les seves aportacions i els seus debats. Lamentablement, ho dèiem ahir, al final, el sistema parlamentari, el sistema democràtic, fa que les majories i els acords polítics finals siguin els que donen resultats.

Aquests pressupostos, aquesta Llei d'acompanyament, un any més, seran aprovats amb els vots de Convergència i Unió i el Partit Popular. Per tant, també un agraïment especial al Grup Popular per la seva col·laboració des de l'inici, i ja que al senyor Fabregat li ha agradat recordar-ho permanentment, jo també, no tinc cap problema, tot el contrari, de dir-li que, efectivament, les esmenes que al llarg del tràmit parlamentari hem anat assumint, transaccionant i aprovant eren bones, ens interessaven, i crec que tots plegats hem aconseguit que aquell Projecte de Llei inicial, al final, el dia d'avui, estigui millor del que va entrar.

Per tant, amb aquesta visió i amb aquest agraïment, passaria, simplement, a fer tres comentaris amb relació al tema, com he dit, de mesures fiscals i de caixes d'estalvi.

El Projecte de Llei d'acompanyament que avui debatem, en la part que fa referència a les mesures fiscals he de dir que s'emmarquen en l'entorn de política fiscal que el mateix Estat, el mateix Govern de l'Estat i les Corts espanyoles, han plantejat de cara a l'any 2003. És a dir, partim de la referència de la política fiscal i de la reducció d'impostos que s'han produït en l'entorn espanyol i català de cara a l'any 2003, i, per tant, el Govern ha cregut convenient que les mesures fiscals aplicables a Catalunya a través de la nostra capacitat normativa estiguin adreçades a uns sectors de gent, és a dir, a una proposta fiscal selectiva per a Catalunya.

És aquest el motiu per què alguns dels aspectes que, molt legítimament, podien demanar-se, i s'han demanat, de fet, d'universalitzar-se..., nosaltres hem cregut que l'any 2003 la societat catalana, els contribuents catalans, tenen ja una reducció important de la seua pressió fiscal a nivell de l'Estat i dels impostos, i de la part dels impostos que afecten la tributació de l'Estat, i, per tant, hem volgut que aquella part que podia ser utilitzada de capacitat normativa per part de la Generalitat fes incidència en aquests col·lectius més específics.

Aquesta és la raó principal i bàsica, i jo crec que ho hem aconseguit, hem aconseguit que els sectors de joves, els sectors de famílies nombroses, els sectors d'aturats, els sectors amb minusvalideses, la gent gran, jo crec que d'aquests pressupostos i d'aquesta Llei d'acompanyament l'any 2003 en sortiran beneficiats, en sortiran premiats, perquè són als qui han anat, bàsicament, destinades les nostres propostes.

Hi ha un tema en què, segurament, ens posaríem tots d'acord: el tema de la política d'habitatge, especialment pel que fa referència a la política de lloguers, d'habitat-

ges de lloguers. Aquest és un tema que no està acabat, hi estic d'acord, senyor Oriol Nello, no està acabat. Probablement, hauríem de començar a pensar si la quantitat de recursos que avui, no solament la Generalitat, l'Estat, destina a la promoció d'habitatge, amb subvencions a l'adquisició, que són molts diners, s'hauria de començar a plantejar si això s'hauria de redistribuir d'una altra manera. I estic convençut que, més tard o més prompte, acabarem tots plegats entrant a facilitar, a promoure, precisament, l'adquisició, més ben dit, l'accés a l'habitatge de lloguer per a una gran quantitat de gent, independentment que hi han altres aspectes, que, a vegades, ho hem comentat, encara que sigui a títol privat, que potser la cultura del país, la cultura tradicional de la família, i especialment catalana, és la de compra de la «vivenda», i una situació de tipus d'interès baixos encara ho facilita més, però, en tot cas, és evident que també s'ha de potenciar el tema de l'habitatge de lloguer.

Nosaltres hem fet un pas, aquest any, hem fet un pas, i creiem que ha de ser un pas important. Hem entrat ja en deduccions clares a l'habitatge de lloguer, i que no hem volgut que siguin universals. I voldria fer una referència, o, almenys, contradir un tema que ha quedat en totes les discussions i que ningú l'ha posat de manifest: quan es diu, senyor Oriol Nello, que si es donessin aquests sis-cents euros per a lloguer, diríem, a tothom, fins i tot, als que no –fins i tot, als que no– fan declaració de renda, crec, sincerament, que això és un ajut directe a les famílies que no hauria d'anar per la Llei d'acompanyament i per la Llei fiscal. És a dir, les mesures fiscals i les deduccions i desgravacions tindria sentit que les recaptéssem per la via, diríem, dels impostos que paguen els contribuents. Per tant, hauríem d'anar a l'altra via, i en l'altra via, avui per avui, i vostè ho sap perfectament, la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió, fa ja uns anys que està ja destinant molts recursos directes, justament, a les famílies. Nosaltres vam ser els que vam instaurar el tema dels ajuts a les famílies amb fills de zero a sis anys. Per tant, és un tema que, a través d'aquesta via, ja es dona, no, evidentment, la solució que tots voldríem, però es dona un pas important.

És per això que crec que quan parlem de la deducció esta, que si ha de ser lineal i que, a més, és discriminatòria, perquè no afecta els que no paguen renda, jo crec que aquest tema, evidentment, no es pot debatre amb un plantejament, diríem, tributari, de política fiscal.

I amb relació al tema de si ha de ser lineal, ahir li ho vaig dir al senyor Martí Carnicer i avui li ho dic a vostè: crec, i això ho compartim tots els grups, perquè tots han proposat deduccions per a l'adquisició dels lloguers..., en percentatge –en percentatge– de les quantitats pagades. I li he de dir el mateix: és tan injust que, efectivament, la gent que estigui en capacitat de poder pagar un lloguer més gran tindrà una deducció més gran..., però, a la vegada, també és cert que, com vostè sap, gent en situació econòmica similar però amb més o menys gent a la família necessiten pisos més petits o més grans..., que el lloguer val més o menys, amb la qual cosa estaríem donant una subvenció, per dir-ho d'alguna manera, una deducció, exactament igual a aquella família que té dos fills que a aquella que

en té cinc i que necessiten un pis més gran. Vull dir que són temes que, en tot cas, són, si més no, discutibles, i creiem que la proposta, en tot cas, que en aquests moments formula el Govern creiem que és prou –prou– raonable.

Volia referir-me, també, al senyor López Bulla, amb relació a un tema que és l'únic que l'ha introduït i que ha introduït el seu Grup: és el tema del tribut ambiental turístic, l'ecotaxa. Simplement, vostès fan un plantejament d'aquest tema. Conec de fa temps la seva orientació en este tema. No la compartim. És a dir, no li vull discutir si el plantejament que fan de l'ecotaxa m'agrada o no m'agrada. Simplement, creiem que, en aquests moments, al sector turístic, una altra taxa, un altre impost, creiem que no és positiu. Altra cosa és que els ajuntaments..., si, voluntàriament, volen introduir aquest tema, donades les característiques de cada ajuntament. Això és un altre tema que, en fi, respectaríem i hauríem de respectar des del punt de vista de la voluntat de l'economia local, però des del punt de vista del Govern de la Generalitat i des del punt de vista del Govern de Convergència i Unió entenem que aquesta taxa, aquesta ecotaxa, no és procedent. És per això que no li dic si ho trobo bé o no, sinó, simplement, que, com a plantejament polític del tema, no el compartim.

I em fa l'efecte que amb aquestes pinzellades he justificat una mica la bondat del projecte que, segurament, aprovarem, i, en tot cas, amb relació a les caixes d'estalvi, com crec que ja n'hem parlat àmpliament, dono per reproduïda la defensa de la proposta de reforma que es fa avui amb aquesta Llei d'acompanyament.

Agrair al senyor López Bulla, a Iniciativa per Catalunya Verds, la possibilitat de poder arreglar, a través d'una esmena d'ells, concretament l'esmena 49, un problema que afectava o podia afectar les activitats ramaderes, concretament el consum d'aigua per activitats ramaderes que no contaminen. Per tant, li ho agraeixo i, per tant, li dono les gràcies per haver acceptat aquesta petita transacció, que, a més, em consta que va ser per interès de la senyora Bet Font, i, per tant, ella es va preocupar d'aquest tema i, per tant, ho hem resolt, però també té una part de complementarietat a la decisió.

Bé, com el senyor Marcel Riera acabarà de defensar la resta de temes que van amb aquesta Llei d'acompanyament, a mi només em queda desitjar-los a tots molt bon Nadal i bon any nou.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Marcel Riera, té la paraula.

El Sr. Riera i Bou

Senyor president, senyores i senyors diputats, després d'aquestes paraules nadalenques del meu company i a aquestes alçades del debat, en què està tot donat i benèit, com diuen els francesos i els crupiers, *les jeux sont faits*, doncs, queden poques coses per dir.

De tota manera, com que hem observat, doncs, la posició d'alguns grups d'aquesta cambra en l'oposició

que no acabaven de veure clares algunes de les mesures que el Govern pretén emprendre un cop aprovada aquesta Llei respecte al sector públic, voldria dir que ens sap greu, perquè creiem que aquesta mena de «lleis òmnibus», que en diuen, no són pas dolentes *per se*, sinó bones o dolentes, com totes les lleis, en funció del seu contingut, i aquest any em sembla, a més a més, especialment bona i adequada, perquè ens permet a tots plegats, no només al Govern, de resoldre unes quantes qüestions que ens interessin a tots i que, en alguns casos, aquesta mateixa cambra havia demanat més d'un cop.

El text d'aquest Projecte de Llei adapta, per exemple, l'Institut Català de Finances a les reformes del sistema financer estatal, no s'havia dit, però val la pena ressaltar-ho; amplia també les funcions de l'empresa pública GISA per tal que pugui construir infraestructures i edificacions per a tercers, sempre, naturalment, que aquests ho hagin acordat amb la Generalitat; amplia l'àmbit d'actuació del Cidem, i modifica aspectes secundaris de les normes que regeixen, per exemple, el Centre de la Propietat Forestal, els ports de la Generalitat o l'Agència Catalana de Certificació, i, també, la comptabilitat dels organismes autònoms i de les empreses públiques. Crea, a la vegada, una institució important, l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques, com a organisme autònom de caràcter administratiu, adscrit, lògicament, al Departament de Sanitat, un institut que té, i ho deuen saber els diputats especialistes en el tema, el seu origen en el Centre de Reconeixement i Avaluació Mèdica, que ells en diuen «CRAM», i que va més enllà del conegut Programa de racionalització de la incapacitat temporal. I vull aclarir que el fet que s'inclougui en aquesta Llei d'acompanyament no té cap finalitat malèvola, com algú hi ha volgut veure, sinó una qüestió d'oportunitat que permetrà de posar-lo en marxa ben aviat.

Creiem també, i se n'ha parlat força..., l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, que neix simultàniament –simultàniament– al Pla director de cooperació de Catalunya i que permet desenvolupar la llei corresponent i que té, lògicament, per objectiu executar i gestionar la política de cooperació al desenvolupament de la Generalitat de Catalunya, cosa que es farà després d'una esmena que hem pactat aquest matí mateix, d'acord amb tots els altres grups. En un decret es desplegarà, es demanaran els informes pertinents de tots els ens que encara s'han de crear, perquè emetin el seu informe i, a partir d'aquell moment, l'Agència començarà a funcionar amb un pla director que nosaltres esperem que a aquelles alçades estarà consensuat també per tots els grups de la cambra.

No voldria deixar de parlar de l'Ens d'Infraestructures Ferroviàries de Catalunya, perquè, al marge que es fan uns canvis en la seva Llei de creació per tal que pugui trobar finançament en el mercat a fi de poder executar el seu ambiciós programa d'actuacions, nosaltres, amb la voluntat d'arribar a un acord en aquest tema i de no convertir-ho en polèmica, havíem presentat una proposta d'esmena –la vam proposar especialment al Grup Socialista– que vull llegir aquí perquè hi hagi constància pública en l'acte de quina era la intenció del Go-

vern. L'esmena deia i diu: «La Generalitat de Catalunya, com a titular del transport públic soterrani de viatgers de Barcelona, podrà encomanar a l'Ens d'Infraestructures Ferroviàries de Catalunya l'administració de la línia 9 del metro. Aquest Ens haurà de sotmetre a procediments de publicitat i concurrència la prestació del servei de l'esmentada línia i tindrà dret a percebre el corresponent cànon concessional. Alternativament, l'Ens podrà també establir un conveni de col·laboració amb l'empresa municipal del transport, a fi i efecte que la gestió directa del servei la porti a terme la seva societat instrumental Ferrocarril Metropolità de Barcelona, conveni que en els mateixos termes podrà també fer-se efectiu amb l'entitat Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, i això sens perjudici del dret d'aquestes a concórrer a l'esmentat procediment de licitació. En tot cas, l'Ens tindrà dret a percebre igualment els cànon i preus privats corresponents, com a pagament de les inversions necessàries en aquestes infraestructures ferroviàries.»

Doncs bé, malgrat que aquesta esmena tenia no només aquesta voluntat política d'acord que deia, sinó que em sembla que era perfectament assumible per part de tothom, no ha estat acceptada pel Grup a qui la vam proposar, probablement perquè prefereix continuar mantenint una posició bel·ligerant, d'oposició al Govern de la Generalitat en aquest tema, per raons legítimes que ells sabran. Però jo vull recordar a les senyores i als senyors diputats que el Govern, sobretot, té l'obligació de complir la normativa europea en aquest tema, les normes SET 95, que regulen els sistemes de finançament per endeutament, i per això, doncs, potser justament perquè no li agrada que el Govern pugui seguir aquestes normes i fer un endeutament raonat, algun grup de l'oposició prefereix continuar oposant-s'hi. En tot cas, cadascú és lliure d'expressar el que vulgui i de votar en conseqüència. Nosaltres vam proposar aquesta esmena, no ha estat acceptada, i, per tant, tornem al text inicial del Dictamen.

Finalment, voldria fer referència a algunes mesures en matèria de política territorial, perquè vull recordar que hi havia els plans directors de coordinació, que amb la nova Llei d'urbanisme es va crear la figura dels plans directors urbanístics, que no tenen matèria de planificació territorial dins les seves competències, i ara el que fem és incorporar-hi una figura nova, que són els plans directors territorials, que es regulen amb l'article 84 de la Llei d'acompanyament que estem discutint, que modifica, a la vegada, la Llei de política territorial de l'any 83.

Pel que fa a les disposicions addicionals, crec que val la pena ressaltar la tercera, relativa a les subvencions de serveis prestats per entitats d'economia social o del dit «tercer sector» —no se n'ha parlat gaire, segurament que a tothom li sembla bé, però val la pena que n'hi hagi constància, que es fa això; si no ho féssim, segur que ens ho retraurien—, ajudes que tindran —ho destaco— un abast plurianual, de manera que permetran facilitar la feina d'aquestes entitats que es queixaven que cada any havien de renovar els convenis una vegada i una altra.

I la setena disposició addicional, que estableix la via d'accés a la creació de noves marques turístiques, s'ha

esmentat. Val la pena dir que hem arribat a un acord amb tots els grups. Es podran crear noves marques turístiques, i específicament ja es diu que es podran crear la de les Terres de l'Ebre i la Vall d'Aran, que són dues comarques que ho havien demanat de manera reiterada, i això respon a una esmena transaccional a què hem arribat amb tots els grups d'aquesta casa.

Finalment, hem arribat també a un acord en un tema delicat, que afecta poca gent però que, doncs, tothom tenia molt d'interès que es consensués; un acord pel qual modifiquem la Llei d'organització dels serveis jurídics de la Generalitat i que afectava sobretot els actuals i els futurs advocats de la casa. El punt més destacat d'aquest acord fixa un màxim de cent seixanta persones en la plantilla d'advocats de la Generalitat, i ha estat també, finalment, acordat per tots els grups de la cambra, de manera que hem despolititzat i hem matat un tema que podia haver estat conflictiu a partir d'ara.

Finalment, vull dir, senyor president, que, l'única esmena viva que quedava del nostre Grup, la retirem, doncs, amb la finalitat que aquest tema es pugui consensuar en el futur i que trobem un acord tots plegats.

I reitero el meu agraïment a tots els grups de la cambra per les facilitats que hem tingut per negociar, i faig meus els desitjos del meu company de grup —i estic segur que de tots els que han vingut aquí— que tinguem una bona llei, un bon Nadal i un millor any.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor... Senyor Homs, em demana la paraula per...?

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, un minut, per poder fer un aclariment tan sols. No tinc intenció d'obrir torn, però penso que pot ser interessant per a les diputades i per als diputats que jo els faci un aclariment. *(Pausa.)*

Venia a compte, aquest aclariment, senyor president, als efectes d'unes manifestacions que s'han fet aquí per un diputat socialista, el senyor Rañé, en què diu que l'increment addicional per als alts càrrecs de l'Administració va al voltant de l'11%, i això s'ha recollit en els mitjans i s'ha repetit pel diputat, també, senyor Nadal, que els alts càrrecs de la Generalitat preveuen un increment de retribucions d'un 11%.

Això no és exactament així. En la documentació de què vostès disposen, hi ha una previsió d'increment d'alts càrrecs d'onze persones per a l'any 2003; aquestes onze persones representen un increment de la massa monetària de retribució del 4,7%, i, per tant, no és veritat, és una falsedat que els alts càrrecs de la Generalitat s'apugin un 11% el sou; no és veritat, és una falsedat.

Per tant, per aclarir aquesta qüestió, senyor president, he volgut demanar la paraula.

Res més.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem a trucar a votació... *(El Sr. Benach i Pascual demana per parlar.)* Ah!, per una qüestió de votació, senyor Benach?

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Amb el benentès que votarem les tres transaccionals separatament, el nostre Grup Parlamentari voldria demanar votació separada també de les esmenes de la 123 a la 132.

El president

De la 100...

El Sr. Benach i Pascual

...23, successivament, fins a la 132.

El president

I només queda la 133.

El Sr. Benach i Pascual

...que s'ha transaccionat.

El president

Ah!, sí.

El Sr. Benach i Pascual

És a dir, la 133 està transaccionada...

El president

De la 123 a la 132.

El Sr. Benach i Pascual

Exacte, perquè aquestes quedarien vives, si no és que el Grup Socialista o el Grup d'Iniciativa decidissin retirar-les; però, pel que jo he entès de la seva explicació, queden vives. I, per tant, votació separada d'aquestes esmenes...

El president

De la 123 a la 132. Conjuntament per això, eh?

El Sr. Benach i Pascual

Sí, senyor.

El president

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, ens posem en disposició de fer les diverses votacions.

Començarem per les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Cal dir que a la primera votació que els sotmeto a la consideració es necessita majoria absoluta, és a dir, seixanta-vuit diputats. És l'esmena número 43, que es transacciona juntament amb les esmenes 189 i 190, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'esmena transaccional sobre la número 49.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 81 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.

I a continuació, la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que van de la número 50 a la 122.

Primer hi ha una esmena transaccional, la número 118, juntament amb la 207 i 208, d'Esquerra Republicana. *(El Sr. Fabregat i Vidal demana per parlar.)* Un moment... Sí, té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Podríem fer lectura d'aquesta esmena transaccional?

El president

Sí, senyor. Un segon... La número 118. *(Pausa.)* Prego a la secretària primera que hi doni lectura.

La secretària primera

«De conformitat amb el que disposa l'article 28 de la Llei 13/2002, de 21 de juny, de turisme de Catalunya, el departament competent en matèria de turisme articularà les promocions de caire zonal mitjançant el número de marques que es defineixi per resolució del conseller, prèvia consulta amb els municipis que componen cadascuna de les marques turístiques. En tot cas, a les ja existents s'incorporen les marques Terres de l'Ebre i Vall d'Aran.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària.

Sotmetem a votació aquesta esmena transaccional. *(Veus de fons.)* Sí, un segon... Em demana la paraula? Senyor Curto...

El Sr. Curto i Forés

Senyor president...

El president

Sí?

El Sr. Curto i Forés

...de cara a tindre molt clar el que anem a votar –perquè tinc la impressió que ha pogut haver-hi una confusió, però, en tot cas, no la tinc clara jo i, per tant, li ho pregunto a la Presidència–, crec que després d'haver votat

separadament l'esmena 49 que acabem de fer, d'Iniciativa, que hi havia una transacció, hi han quatre esmenes –quatre– que estan transaccionades...

El president

Sí, senyor...

El Sr. Curto i Forés

...i voldríem que aquestes quatre es votessin primer que cap, perquè les deixéssim, diríem, resoltes, perquè són les que hi ha acord de tots els grups. I després, també a part, les quatre esmenes del Grup Popular, transaccionades amb Convergència i Unió, que fan referència a l'habitatge. I després ja es podrien votar la resta d'articles, perquè, del contrari, crec que podríem tenir algun error.

Moltes gràcies.

El president

Si els sembla, senyores i senyors diputats, i això els ajuda a clarificar el sentit del vot, ara farem una votació amb cada una de les esmenes transaccionals. Els explico quines són: la primera, aquesta que acabem de llegir; la segona és la que se sustenta en el número 133, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i en la 178, d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*El Sr. López Bulla s'aixeca per parlar. Pausa.*)

S'ha de tenir una mica..., s'ha prémer el botó, i una mica de fe. (*Rialles. Remor de veus.*) Senyor diputat, no... Ara.

El Sr. López Bulla

Entenc que es torna a posar a votació la número 43, transaccionada entre...

El president

No, està votada –està votada. (*Remor de veus.*)

El Sr. López Bulla

No, és que... –perdó, un moment–, és que el senyor Curto ha fet al·lusió abans a unes certes confusions, atribuïbles no sé a qui, i s'ha donat la paradoxa que en una transaccional que hem fet nosaltres, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, les bancades de la dreta, doncs, segurament, no se sap amb quina intenció, per equivocació, han votat en contra d'ells mateixos. Per això demanava si és que el que ha plantejat el senyor Curto era començar a votar per aquesta votació.

El president

He entès el problema...

El Sr. López Bulla

A mi m'és igual, senyor president.

El president

Molt bé. (*El Sr. Benach i Pascual demana per parlar.*) Senyor Benach?

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, si m'ho permet, per intentar posar llum. Jo estic d'acord amb el senyor López Bulla; tinc la sensació que hi ha hagut un error en la votació del Grup Parlamentari, concretament, de Convergència i Unió en la primera votació, i el que era una esmena transaccional, que ha costat bastant, per cert, d'arribar a un acord, s'hi ha votat en contra, i aquesta era l'esmena que feia referència al tema dels advocats, u; dos, l'esmena a què feia referència vostè, a la...

El president

El número 118.

El Sr. Benach i Pascual

No, és a dir, l'altra.

El president

Perdó, a la 133.

El Sr. Benach i Pascual

És a dir, la 133 no és del Grup Socialista, sinó que és conjunta dels grups Socialista, Esquerra i Iniciativa, i totes les esmenes de la 178 a la 184, d'Esquerra Republicana. Això és el que conforma la transacció. Li ho dic perquè, si no, es quedarien després amb un seguit d'esmenes vives del nostre Grup Parlamentari que no tindria cap sentit.

El president

Molt bé.

El Sr. Benach i Pascual

I aquí és on li demano, també, president, si pot ser votació separada d'aquelles esmenes que he comentat abans.

El president

Un segon, li ho repetiré en veu alta, a veure si ho he entès. Primer, vostè posa una qüestió, a veure si, realment, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió s'ha equivocat en el sentit de la votació. Però això no és una qüestió que, absolutament, puguem tirar enrere, sobretot si no hi ha l'assentiment de tothom.

Segon: l'esmena transaccional sobre la 118, socialista, juntament amb la 207 i la 208 de vostès, aquesta ja està ben precisada.

La següent transacció, que es basa sobre la 133 del Grup Socialista més la 178 de vostès, també és una votació separada, més la d'Iniciativa per Catalunya, que a mi no em consta. Em podria dir a quina esmena es refereix la d'iniciativa per Catalunya?

El Sr. Benach i Pascual

Sí, senyor president, és que no és la 133 del Grup Socialista, sinó que la 133 correspon al grup Socialista, al Grup d'Esquerra i al Grup d'iniciativa, tots tres alhora...

El president

Ah!, d'acord, ja està.

El Sr. Benach i Pascual

...i les nostres són de la 178 a la 184, totes.

El president

De la 178...

El Sr. Benach i Pascual

A la 184.

El president

...a la 184.

El Sr. Benach i Pascual

Totes aquestes conformen la transacció.

El president

D'acord, gràcies. Sembla que ara ja està entès. (*El Sr. Fabregat i Vidal demana per parlar.*) Senyor Fabregat?

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president, per ajudar a l'ordre a la presidència, o intentar, almenys, fer-ho. Li demanàriem, des del Grup Parlamentari Popular..., que si ho entenem bé, hi han quatre transaccions més una més del Grup Popular, cinc transaccions, i, a part, després, totes les esmenes vives dels diferents grups parlamentaris..., si abans de sotmetre a votació cadascuna d'aquestes transaccions poguéssim fer una referència al que és cadascuna d'aquestes esmenes, sense que tampoc es fes lectura de la totalitat, perquè tinguéssim tots clar el que anem a votar. I, per això, senyor president, li demanàriem que tornéssim a ficar a votació tot aquest conjunt d'esmenes que ara s'han reproduït, i poguéssim tirar, senyor president, enre de totes les votacions.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Sí, senyor diputat? Senyor diputat... Senyor Camp?

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, als efectes de poder orientar les votacions que fins ara hem tingut, i tenint present que es dona la circumstància que l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya que s'ha posat a la votació coincideix literalment amb l'esmena 189 del Grup d'Esquerra Republicana i va signada pel conjunt de grups de la cambra, seria possible, doncs, a efectes de recuperació del tema que es posa a votació, fer-la cavalcar sobre l'esmena 189 d'Esquerra Republicana, que encara no s'ha posat a votació, i sempre que –sempre que... (*Remor de veus.*) Sempre que no hi hagués observacions per part de cap grup parlamentari, com la presidència abans ha mencionat.

Gràcies.

El president

Senyores i senyors diputats, vostès saben que ara ens trobem amb una ocasió en què quan s'ha fet una votació, aquesta votació s'ha de mantenir, però també vostès saben que..., mantenir l'esperit i la voluntat que això es pugui, diguem-ne, refer, si un reconeix que s'ha equivocat. Si els altres grups no hi tenen inconvenient, en aquesta equivocació, la posaria a la consideració de vostès.

(*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president, si les inèrcies digitals dels bancs de la dreta els han portat a equivocar-se, nosaltres no tenim cap inconvenient que puguin rectificar.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Nadal. (*Remor de veus.*) Per tant, senyores i senyors diputats, començarem votant totes les transaccions que han vingut en aquest debat, començant per l'esmena número 43, que se sustenta, també, en la 189 i la 190 d'Esquerra Republicana, i fent petició del que se'ns ha demanat per part del Grup Popular, prego que sigui llegida, ni que sigui en els primers epígrafs, per saber exactament què és el que vostès estan votant.

La secretària primera

«Sobre el cos d'advocats de la Generalitat, modificació de la Llei...»

El president

Molt bé. Per tant, sotmetem a votació aquesta esmena transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, aquella esmena transaccional que ja ha sigut llegida aquí, a la cambra.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, l'esmena transaccional fonamentada sobre el número 173..., més el Grup d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana.

La secretària primera

Aquesta parla d'aprovació, estatuts, agència catalana de desenvolupament, en el termini màxim de sis mesos. Us situeu?

El president

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, l'esmena transaccional que afecta les esmenes 215, 216, 217, 218, del Grup Popular.

La secretària primera

És l'esmena de modificació de l'apartat 2, d'acord, allò, amb la Llei del 27 de desembre, per què es regulen les mesures fiscals i administratives del nou sistema de finançament de les comunitats autònomes.

El president

D'acord, moltes gràcies, senyora secretària.

Sotmetem a votació aquestes transaccionals.

Han estat aprovades per 68 vots a favor, cap en contra i 59 abstencions.

I la següent, que està fonamentada sobre la número 118.

La secretària primera

De modificació de la disposició addicional setena, de conformitat amb el que disposa l'article 28, de turisme, el departament competent en matèria de turisme, allò de Terres de l'Ebre i Vall d'Aran, que l'he llegida...

El president

Perdó, ja ha estat votada –ja ha estat votada.

Passem ara a les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi... (*La Sra. Font i Montanyà demana per parlar.*) Sí, senyora diputada?

La Sra. Font i Montanyà

Sí, senyor president, és per un aclariment: quan hem tornat a començar després de tota aquella discussió, entenem que la votació d'una transaccional que hi havia hagut en l'esmena 49, que no hi havia hagut error, la donem per bona. No hem anul·lat les votacions anteriors, no?

El president

Exactament.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies.

El president

L'únic que hem fet..., hem repetit la del número 43 i prou.

Passem ara a les del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, les esmenes del número 50 a la 122, la resta d'esmenes que no hem votat com a transaccionals.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes d'Esquerra Republicana que no han sigut votades com a suport de les transaccionals.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

El Grup Popular ha retirat l'esmena 244.

Deixant de banda les esmenes que han suportat les transaccionals ja votades, votem la resta d'esmenes.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 68 vots a favor, cap en contra i 59 abstencions.

Convergència i Unió ha retirat tota l'esmena que tenia viva.

I ara passem a la votació del text del Dictamen, que ho farem primer amb una votació separada... (*El Sr. Benach i Pascual demana per parlar.*) Sí, senyor diputat?

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, queden pendents de votar les esmenes de la 123 a la 132.

El president

Té tota la raó. Votarem conjuntament les esmenes 123 a 132.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 51 vots a favor, 67 en contra i 9 abstencions.

El text del Dictamen el votarem en tres votacions: primera, una que s'ha demanat que fos separada, que és l'article 82 bis; després, votarem totes aquelles en què no es necessita majoria absoluta, i la tercera votació serà per a aquelles en què es necessita majoria absoluta.

Per tant, sotmetem ara a votació l'article 82 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 127 vots en contra, cap a favor i cap abstenció.

(*Remor de veus.*)

A continuació, votarem els articles de l'1 al 33, del 35 al 65, el 75, el 78, del 80 al 82, del 83 al 88, les disposicions addicionals primera, segona, tercera, quarta, sisena, setena i novena i les disposicions transitòries, derogatòries i finals.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 68 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació, en la següent votació els recordo que es requereix majoria absoluta, i seran els articles 34, del 66 al 74, el 76, el 79 i la disposició addicional cinquena i vuitena.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 68 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Senyores i senyors diputats, en nom de la Mesa i en el meu personal, els desitjo un bon Nadal.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts.